ülünçlü

No. 3 Genel yazı işlerine bakan M. FARUK

KURUŞ 5

ocukgazetesi

Bu sayıda neler var
BAŞ BAŞA
ŞEN SÖZLER, KARİKATÜRLER
Büyük Romanlar
HİNT İLLERİNDE
Deniz kurdu
DELİ BAYRAM
ÇİZGİLER, ÖTKÜNÇLER
ŞARLO, AFACAN YOLCU,
PİRE NURİ

Yedigünde Bir

BAŞBAŞA

Sevgili Afacan sağdıçlar:

Büyük bir değişiklik yolunu gösteren Cazimizin, yüce Ata Türkün tuttuğu ışıkta bütün ulus yürüyor. Dil değişimi biz çocuklara yeni yapılacak işler gösteriyor. Mektepte, gazetelerde öğrendiğimiz öz Türkçe sözleri evlerimizde annelerimize, babılarmıza biz yayacağız.

Soy adları da aldı, yürüdü. Siz de babalarınıza birer soy adı buldunuz mu?

Öz Türkçe, Dil bilgisini baştan başa değiştirecektir. Artık mektepte okuduğunuz gramer Boşkutunda eski sözler bütün bütün atılacaktır, yeni yeni kurallar çıkıncıya kadar (Çocuk Sesi) *nin gelecek 259 uncu sayısında Dil bilgisi boşkutlarını bulacaksınız. Bunları güzelce okursunuz.*

Yazışta da dağişiklik var. Artık t,p,ç ile biten sözlerden sesli bir ücükle birleşince (d,b,c) olan sözler olduğu gibi yazılacaktır. Diyelim ki : Ağ ç yazacağız. bu söz (ı) ile birleşince ağacı oluyor. (ç) (c) olduğundan bu sözü ağac diye yazacağız. Bunun gibi kanad, ad, kab sözleri böyle yazılacaktır.

Afacanın yeni biçimindeki kutluluklarınıza ayrı ayrı alkışlarımı sunarım,

Hepiniz esen kalınız.

Sevginizle coşan
AFACAN

Ülkü Basım Evi
İSTANBUL - CAĞAL OĞLU No 40

Bu sayıda kullandığımız öz Türkçe kelimeler

Değişme:	(İnkılâp)
Boşkut :	(Ders)
Dilbilgisi :	(Gramer)
Sesel :	(Sesli harf)
Ücük :	(Harf)
Alkış :	(Teşekkür)
Esenkal :	(Allahaismarladık)
Şar:	(Şehir)
Başkan :	(Reis)
Tapınacak	(Mabet)
Kurun :	(Asır)
Bakınak :	(Manzara)
Başbuğ :	(Kumandan)
Celasun:	(Kahraman)
Ün :	(Şan)
Çağ :	(Vakit)
Babayiğit	(Kahraman)
Buyruk	(Emir)
Çeri :	(Asker)
Yağın:	(Düşman)
Yön :	(Taraf)
Esiş :	(Rüzgâr)

Zor Sualler

1 — Bir evde ana ile baba da beraber sayılırsa sekiz kişi var. Fakat bu evden yedi kişi mektebe gidiyor, bu nasıl olur?.
(Baba muallimdir. Altı çocuk, bir de kendisi yedi eder.)

2 — Üç kere üç ne zaman sekiz eder?.
(Hiçbir zaman)

3 — İyi bir köpek sucuğu neden derisile yemez?.
(Köpek sucuğun ağzile yer)

4 — Bir kiloya kaç pire girer?.
(Pire tartılmaz, zıplar kaçar)

5 — Hangi vakitler en iyi vakitlerdir?.
(Yemek ve uyku vakitleri)

6 — İnsanın yüzünde direkli olan neresidir.
(Burun)

7 — Bir adam tünelin türnikesinden geçerken sağ elinde ne bulunur?.
(Beş parmak)

Okuma bilmeyen bebeklere resimli ötkünç

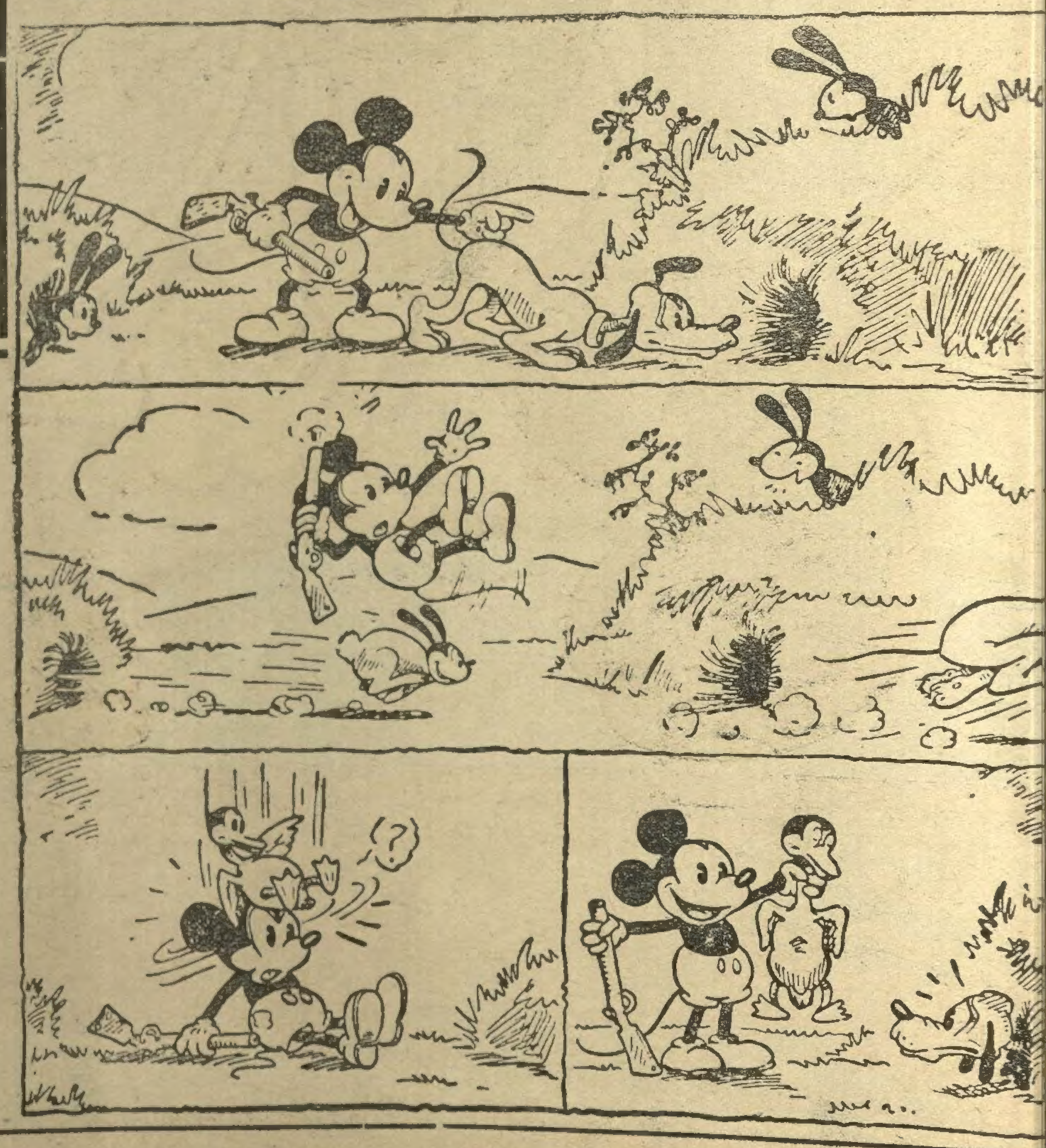

Avcı Bay Tekin Yaban Hayvanlar Arasında!..

— Geçen sayıdan —

43 — Bay Tekin aynanın içinde bir de ne görsün?. Arkasında koskocaman bir Arslan atılmıya anık beklemiyor mu?. Gerçekten koca arslan eline geçirdiği bu avı kaçırmamak için pususundan birdenbire havava zıpladı. Arka ayaklarını gerdi, ön ayaklarının pençelerini ileri attı. Dişlerini gıcırtatarak var gücüle gerildi.

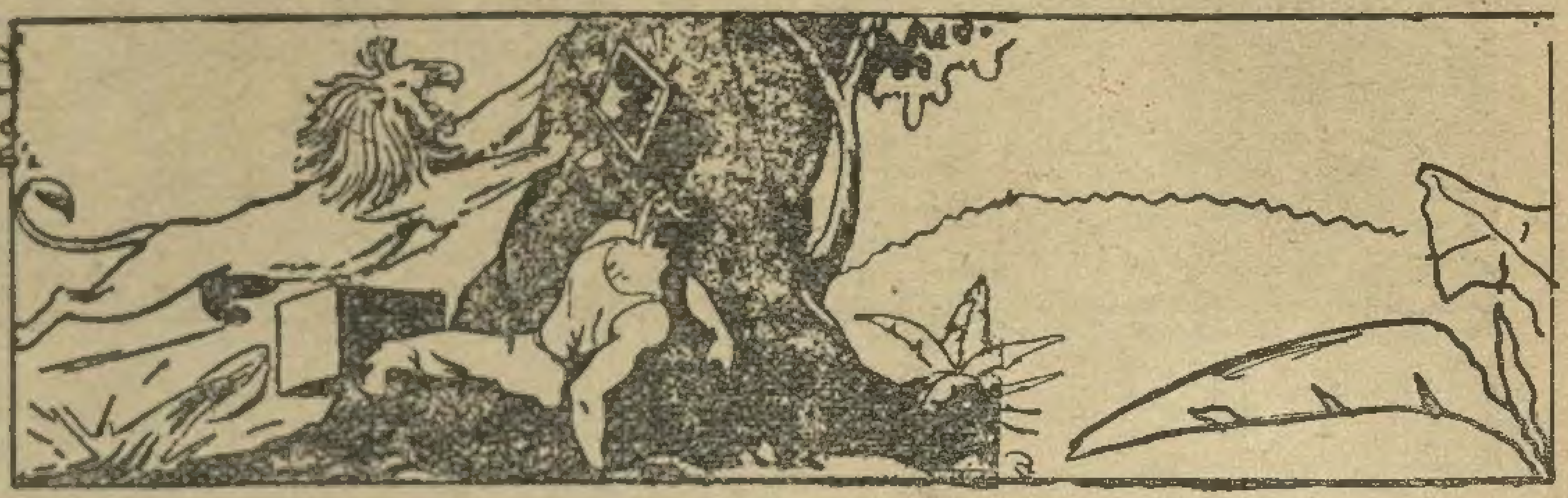

44 — Öyle bir zıplayışla Bay Tekinin üstüne atıldı ki eğer aynada bu atılışı görmemiş olsaydı, çoktan arslanın pençeleri arasında bulunmuş olurdu. Ancak, Bay Tekin çevik bir silkinişle kendisini yana fırlattı. Arslan bütüu hızile koca ağaca çarptı, ayna yuvarlandı.

45 — Bay Tekin çarçabuk her çağda işine yaradığı kamçısını almak için yana seğirtti. koştu, arslan da arkasından geliyordu. Bay Tekin: Bir az dur, Bay Arslan, şimdi nasıl bir sıçan gibi kapana tutulduğunu göstereceğim. Pençelerin sökulecek, dişlerin hiç bir işe yaramıyacaktır diyordu.

46 — Geriliye geriliye kafesin içine kadar girdi. Arslan onu kovalıyordu, kamçıyı da yedikçe kızıyor, haykırıyor, ormanı gök gürler gibi inim inim inletiyordu. Bay Tekin kamçıyı şırak, şırak indiriyordu.

Durmadan da: Gel.. Gel bakalım, kafeslik koyun.. Diyordu..

47 — En sonunda şark diye kafesin kapısını kapattı. Son kamçıyı da indirdi. Arslan nasıl bir tuzağa düştüğünü bile anlıyamadı. Durmadan gürliyor, inliyor, haykırıyor, bağırıyordu. Bu kanlı savaş, bu kamçılı kavga Bay-Tekinin üstünlüğile sonuna ermişti.

43 — Aslanı kafese kapıyan genç avcı dinlenmek için geri çekildi. Terini silmeye başladı. Kara kaplan gibi bunu da canlı canlı yakalamak okadar kıvancına gitmişti ki aslanın kafeeteki duruşuna baktıkça güleceği geliyor, tuzağa düşen hayvanlar kıralına göğsü kabara kabara bayordu.

49 — Baytekin kendi kendisine düşünüyordu. Bu koca aslanı şimdi nasıl götürecekti. Beyninden tam bu düşünce geçiyordu ki uzaklardan gelen bir inilti sesi kulaklarını oyaladı. Bu da neydi? Yoksa şu İngiliz yine birisine bir iş mi yapıyordu? Başını sola çevirdi.

50 — Bir de ne görsün? Yerde bir adam yatıyordu. Silâhı bir yana düşmüştü. Bu, telgrafı Kente ulaştıracak olan kendi adamı mı idi? Bunu anlamak için tez elden oraya gitmek gerekti.

— Daha var —

BÜYÜK YOLCULUK, 1001 OLANBİTEN ÖTKÜNCÜ

Birinci Parça

YAZAN: Sez.. Altı..

Binbir büyücülüğün kaynağı olan Hint İllerinin iç yüzünü sayıp döken bir ötkünçtür. ..gi, urunç kaynağıdır.

Aç, çıplak dilencilerle birtakım Hintlilerin gözü çarçabuk yeni gelen bu iki yabancıya dikilmişti.

Bu iki yerli bellerine kadar suya girerek çocukları aldılar, kıyıya çıkardılar. Adanın adetleri yönünden ilk olarak adanın en bilinen bir yeri olan büyük " Siva „ ya tapınmıya gidiyorlardı. Güneş bir cehennem gibi kaynıyor, ikisinin yüzünden çeşme gibi terler boşanıyordu. Bu yolculuk görünürde çok zordu. İlerledikçe şaşkınlıkları artıyordu. Şimdiye kadar hiç görmedikleri bir sürü değerli çiçekler, sanki yaprakları sapları yokmuş gibi boşlukta duruyorlardı. Yaprakların arasında renk renk, çeşit çeşit kuş başları, kelebekler bilinmeyen hayvancıklar görünüyor, sonra yok oluyorlardı. Göz alıcı renklerle süslü bu Hint illeri çocukları çok şaşırtmıştı. Hele dallarından yer yer kırmızı, sarı çiçekler taşan Sarmaşıklar pek görülecek şeylerdi. Tıpkı bin bir gece masallarındaki gibi güzel bakınaklarla karşılaşmışlardı. En sonunda Alp:

— Buraya gireceğiz ha?! Hem de elimizde bir ışık bile yok.

— Var mı yok mu,şimdi görürsün! Dilenciler, Hintli fakirler orada çıra satarlar.Buranın dilencileri tıpkı birer gezer satıcıdır. Herşeyleri vardır. Her işi yapar, herşeyi satarlar.

Çevrelerindeki yerler bomboştu. Bulutsuz mavi gökün altında herşey erimiş ve uyumuş gibi sessizdi. İki Türk Çocuğu ağır adımlarla ilerliyerek mermer direkli büyük kapıdan içeriye daldılar. Bu kapı on birinci kurunda yapılmış bir ustalık işi idi. Sağda solda yükselen kocaman taş dıvarlara dolap gibi yerler oyulmuştu. Birdenbire bu dolapların içleri canlanıyor, dilenciler, acunca bilinen Hint fakirleri, gimsesizler yırtık pırtık elbiseler içinde doğruluyor, glenlerden ellerine sadaka dileniyorlardı.

Birkaç para aldıktan sonra dolaplara girerek yine sessiz duruyorlardı.

Kayaların içine oyulmuş uzun bir koridor tapınacağın içerisine doğru uzayıp gidiyordu. Uzaktan bir ışık göründü. Alp:

— Işık! Dedi, öyleyse orada adamlar olacak! Fakat kimbilir ne biçim şeyler?!

— Gözbağcılar, büyücüler olacak sanırım.. Belki biz de bunlarla beraber «Madras» ı yahut «Kalküta» yı boylarız çünkü artık bu vaziyette tesadüfe bağlanmaktan başka çaremiz yok.

Yüksek kemerlerle süslü olan giriş yeri, gittikçe genişliyordu. Genişlemekle beraber bir yönden de gittikçe kararıyordu. Giriş yerinin tam ortalarına geldikleri sırada yüksek mermer sütunlarında yanan bir sürü çıra gördüler. Bunlardan çıkan titrek kırmızı bir ışık tahaf bir resmi aydınlatıyordu.

Buradan sonra geniş bir salon görünmiye başladı. Dört köşe mermerden yapılmış tahtlar üstünde yükselen tam otuz altı tane mermer direk yüksek ve iri kayalardan yapılmış olan koca tavanı taşıyordu. Dıvarlara dayalı duran on altı taş direğin üstünde ise eski Hint tanrılarının taş biçimleri vardı.

Bütün bu kılık ve taş biçimlerin en değerlisi olan bir heykel vardı ki bu da en büyüklerindendi. Üç başlıydı. Başlar bir birine benzemiyorlardı. Başlardan birisi Brahma, birisi Vişnu birisi de Siva denilen tanrıyı göstermekte idi. Bundan başka Timurti denilen Hint tanrısını gösteren üç başlı güçük bir heykel ve daha birçok heykeller görünüyordu.Çıralar direklerdeki demir çenberlere takılmıştı. Dumanlar ve ışıklar arasında ortalığa yayılan kızıl bir aydınlık, insanlara çeşit çeşit renk, çeşit çeşit bir aydınlık veriyor, duvarlarda türlü türlü gölgeler titreşiyordu.

Yerde serili duran bir keçenin üstüne yemişler ve pirinç pilâvları sıralanmıştı. Kâselerin çevrelerinde bir sürü insanlar bağdaş kurarak bir çenber yapmışlar oturuyorlardı. Bu oturanların başkanı olduğu bir bakışta anlaşılan bir adam vardı. Bu adam bir cüceydi ve ancak 18 yaşında bir genç gibi görünüyorduysa da, omuzları geniş geniş elleri iri, suratı iğrenç ve çirkindi. Bu cüce çok tanılan Hintli yılan oynatan "Tippo„ adında birisiydi. Bunun yanında yere uzanmış, iri yarı dev gibi bir Arap vardı. Bundan başka iki Çinli, bir çocuk birkaç ihtiyar Hintli bir de " Hadi „ adında fil sürücüsü bir adam vardı. Bunlardan başka Bayader denilen birkaç Hintli oyuncu kız da bulunmakta idi.

Doğan:

— Tünaydın!. Burada biraz oturmıya izin var mı? Diye sordu ve yaklaştı ..

Tippo:

—Siva tapınacağında bütün kimselere yer vardır. Buyurun, oturun! dedi.

Çocuklar oturdu.Tippo bunları uzun uzadıya gözden geçirdikten sonra:

Hindli Tippo ile fil sürücüsü gözle kaş arasında birbirlerine anlaşılmaz bir işaret yaptılar.

— Siz denizci misiniz? Çiye sordu.

— Evet ancak şimdi artık gemicilikten vaz geçtik " Madras'a " gitmek istiyoruz.

Tippo ile fil sürücüsü Hadi gözle kaş arasında birbirlerine anlaşılmaz bir işaret yaptılar. Tippo!

— Biz de oraya gidiyoruz. Dedi.

— Ya?! çabucak burdan mı gidecek siniz yoksa başka yerlere uğrayacak mısınız?

—Sanırız yarın Bombrydaki büyük yılan bayramına giderek birçok oyunlar göstermek istersiniz !?!

Öyle ise de iki gün sonra Hint Ülkesinin içerlerine doğru yolculuğa çıkacağız?

— "Orissa,, ya gideceğiz. Bu kutlu şarda Çagganat'ın araba bayramı yapılacaktır. Bu şarda kimsesiz fakirler çalgıcılar, buna benzer kimseler, hacıların, din adamlarının verdikleri para ile beslenirler.

Şimdi de Doğanla Alp birbirlerine bakıştılar. Bombaydan uzaklaşmak, başka bir Liman şarında kalmak, hiç de kötü birşey olmıyacaktı.

Doğan yavaş bir sesle:

— Bunlara bir söz de bulunayim mı Alp ? dedi. Tippo bu iki Türk çocuğunu hiç gözünden ayırmıyordu. Birdenbire çirkin çirkin gülerek:

— Siz kaçaksınız! Dedi, İngiliz gemilerinde canınız sıkıldı. Elefantaya kaçtınız. Değil mi?

Doğan Yalancıktan öksüz bir yüz takınarak:

— Siz! Ey iyi yürekli Hintliler, bizi bildirecek misiniz? Alçak İngilizlerle beraber olacak mısınız? dedi.

Doğan Türk olduklarını anlatmak istememişti. Çünkü Hintlilerin İngilizlere yağın olduğunu biliyordu. Tippo'nun kendilerini İngiliz gemilerinden kaçmış sanması işlerine gelmiyordu. Bu sırada:

Tippo korkunç bir kahkaha atarak:

— Yaa.. İngiliz gemilerinden kaçtınız ha.. Size yardım edecek, sizi Madras'a götüreceğim. İziniz burada, bu Elefanta şarının Siva mabedinde yok olacaktır, İngiliz polisi acun yıkılsa sizi bulamayacaktır, dedi.

Doğan sevindi ve:

—Bunu nasıl yapacaksın, sevgili Tippo? Dedi.

Tippo hep aynı korkunç bakışla karşılık verdi:

— Benim kumpanyamın üyesinden olacaksınız! Tefle zurna çalarak yarından sonra Bombayda para kazanmağa başlayacaksınız. Hem de İngiliz polisinin gözünün içine bakarak güle güle, alay ede ede para kazanacaksınız?!

— Ya?!! Dur da düşünelim öyle ise! Sevgili Tippo, önce şunu söyleyeyim ki sakın bizi hırsız mırsız gibi birşey sanıpta polisten saklanmamız gerek olduğunu sanma..

Bunda aldanırsın bizim yolculuk etmek istememizin başka başka sebepleri vardır, anladın mı?.

— Ben hiç birşeyden anlamam, yalnız size yardım edeceğim. Ingilizlere elimden geldiği kadar fenalık götülük yapmak kendi işimdir. Bundan ötesi benim için para etmez! ne olursanız olun!!

Bu sırada çıralar sönmiye yüz tutmuş, yemek de bitmişti. Şimdi bu dev gibi iri olan Arap bir ayı gibi homurdanarak konuşuyordu. Oyuncu kızlar mermer direklerin arkasında yere, yataklarını seriyorlardı. Artık uyumıya hazırlanıyordu.

Yalnız Doğanla Alp'ın gözleri açıktı.

(SONU VAR)

İ M Ş E K

Yazan: *Sezai Attıllâ*

Trabzonda bir jandarma çavuşu vardı. Vali K. Paşa zamanında başçavuş olan bu değerli jandarma dört yana adını duyurmuş, eşkıyaları sindirmiş, bileğinin ve yüreğinin gücü memleketin dört tarafında tanınmıştı. Abdürrahman Çavuş! dedilermi dağda gezen eşkıya, memleket içinde dolaşan hırsız, yankesici gibi adamlar titriyordu. Aptürrahman Çavuş çok nesne bilirdi. Yalnız bilmediği, tanımadığı bir nesne vardı. Korku!.

İnanın, Aptürrahman Çavuş korku denilen nesneyi bilmez, gözü pek bir jandarma çavuşuydu. Dedik a! Hatırını saymıyan onu sevmiyen kimse yoktu.

Aptürrahman Çavuş bir gün yine eşkıya kovalamağa çıkmış, üç beş ay kadar dağlarda, taşlarda dolaşarak Trabzona dönmüştü. Önce Vali konağına gitti, tuttuğu eşkıyaları karakola teslim etti. Jandarma kumandanlığı da olan işlerine baktı, düzenledi, döndü, evine geldi. Üstünü başını temizledi. Mahalle kahvesine gitti. O çağlarda mahalle kahveleri birer sıyasa derneği idi. Çinden, Japondan, Ruslan, İngilizden söz açılır, her kişi aklına geleni söyler, diline geleni yuvarlardı.

Bu tatlı konuşmaya öyle dalar, kendilerinden öyle geçerlerdi ki: Gece yarısı olmuş, geçmiş, kimse farkına bile varmaz, herkes pek geç evine dönerdi.

Ancak bu akşam Aptürrahman Çavuş Trabzonda gördüklerine şaşa kalmıştı. Daha akşam ezanı okunmadan bütün çarşı harıl harıl dükkânlarını kapatarak kaçar gibi evlerine gidiyorlardı.

Kahveye geldi: Bomboş! Her çevrede şeytanlar çelikçomak oynıyor! Herkesin suratında bir asıklık! Aptürrahman Çavuş kahveye otururunca:

— Bir şekerli kahve yap Ali! Diye gürledi.

Kahveci bu kabadayı çavuşun sözünü yapacak yerde, ellerini uğuşturmağa, kırılıp büzülmeğe başladı. Korkarak:

— Artık kapatacaktım başçavuş! Diye kekeledi.

— Kapatacak mısın? Bu saatta ha? Daha yatsı ezanı okunmadan kapatacaksın ha?.

— Öyle, kapatacağım.

— Neden? Ne var böyle yahu?

— Şimdi nerdeyse İmsek geçecek!

— İmsek te kim?!

— Aman kölen olayım bana birşey sorma!

Abdurrahman çavuşun bu anlamasız lâflardan canı diken diken olmuş, içine bir korku da girmişti. Kalktı, sokağa çıktı. Kimsecikler yook. Ne bir adam, ne bir lâmba, ne bir ses! Koskoca Trabzon boşalmış gibi bomboştu. Eve geç kalmış kimi adamlar çavuşun yanından soluya soluya koşarak geçiyorlardı. Abdurrahmanı bir düşüncedir almıştı Kendi kendine boyuna:

— İmsek!! İmsek!? diyor, kocaman bir şehrin cenlılığını söndüren bu belânın ne olabileceğini düşünüyordu. Birdenbire:

— Yahu, diye söylendi. Bu kadar insanı korkutan şey beni dinler mi??! Ve bu düşünce ile o da adımlarını hızlandırarak eve ulaştı. Kapısını çaldı. Karısı belki beş on gez:

— Kimdir o? dedi. Abdurrahman çavuş:

— Benim yahu! dedikçe:

— Sahi sen misin baş çavuş?! diye sordu, sonra kapıyı açtı.

Evde ne lâmba yanıyor, ne de bir ses duyuluyordu.

Çavuş, karanlıkta karısının sapır sapır titrediğini anlamış:

— Ne oluyorsun Zeynep? diye sormuştu.

Bütün bu gördüklerine birşey diyemiyen Abdurrahman, karısının elinden tutarak yukarıya çıktı:

— Lâmbayı yaksana, dedi. Kadıncağız;

— Amaaaan!! Sakın ha! diye inledi.

— Ne var yahu?!

— Şimdi nerdayse İmsek geçer!

— İmsek te kim? Nedir bu Trabzondaki korku?

— Bir şey sorma anlatamam, gözlerinle görürsün?!

— Peki amma lâmbayı yakalım!

— Neeeeee?! Allah göstermesin, ikimizin birden paralanmasını mı istiyorsun?!

— Allah Allah!!

— Sus artık!

— ?!!

Abdurrahman çavuş aklına itirecekti. Dört gözle ne olacak diye bekliyorsa da bir türlü bir şey görünmüyordu. Böylelikle saat gecenin on birine gelmişti.

Gece yarısına bir saat vardı. Tam bu sırada köşe başlarında keskin keskin, acı acı düdükler ötmeğe başladı. Bunları şehirde gezen polis, jandarma devriyeleri çalıyordu. Derken bunlar köşe başında göründü. Canavr görmüş ceylan gibi kaçıyorlardı. Aptürrahman karısına:

— Bunlar da kaçıyorlar! Dedi.

— İmsek geliyor öyle ise.

— Devriyede mi korkuyor bundan?

— Devriye mevriye var mı? Bütün memleket korkuyor.

— Nasıl şey bu İmsek?

— ? !. !.

— Kadıncığaz cevap verememiş. var gücile Aptürrahman Çavuşun elini sıkmıştı. Aptürrahman dışarıya koyuldu. Artık kimsecikler yoktu. Ay ışığı bir ölüm yeri kadar sessizleşmiş, şehrin üstüne sönük çarşafını germiş, yalnız böceklerin seseleri duyuluyor.

Aptürrahman Çavuşun yüreği birdenbire parçalanacakmış gibi çarpmağa başladı. O da İmseki görmüştü.

Uzun boylu, ayaklarında takunyaları olan beyaz kefenli, bir cenaze, sırtında bir tabutla yürüyordu. Takunyaların kaldırım taşlarından çıkardığı seste bile anlaşılmaz bir korkunlıkç vardı.

Cenaze geçti, gitti, gözden yok oldu. Neden sonra devriyeler yine düdük çalarak dolaşmağa başladılar.

Aptürrahman Çavuş o gece uyuyamamıştı. Karısına dönerek:

— Bu İmsekin memlekete bir kötülüğü var mı? Dedi

— Var!.

— Nasıl?

— Kimsecikler sokağa çıkamıyor, ben bundan korkmam! Diyenler bir iki gün içinde ölüyor, çocuklar kayboluyor, memlekette âdetler, huylar değişti. Daha da neler olacak kimbilir?

— İmsek nereden geliyor, nereye gidiyor?

— Sorulur mu onun yolculuğu?

— Yaaaa?

— Sus alay eder gibi sorma, şimdi çarpılırsın?

— Allah Allah!

— Ondan söz açanlar çok geçmeden bir kötülük buluyorlar.

— ?. !.

Ertesi gün, gün duğunca daldığı yarı uykudan uyanan Aptürrahman Çavvş karısının yüzüne baktı, korktu. Karşısında sapsarı bir renk alan, göz altları mosmor kesilen içi geçmiş bir kadın vardı !.

Eski güleç yüzlü Zeynebin yerinde yeller esiyordu. Artık birşey diyemedi. Giyindi, vali konağının yolunu tutturarak kös kös yürümeye başladı. Bacakları kaldırımları arşınlarken kafasını burgulayan düşünce hep İmsekti. Nasıl yürüdü, naeıl gitti, bilmiyordu. Masasının başına geçti. En çok şaştığı bir iş vardı, İmsekten söz açan kimse olmuyordu. Abdurrahman çavuşu bir tasadır sardı. Yanında duran bir onbaşıya başını çevirerek baktı. Bu onbaşile ne kanlı aavaşlara girmiş, çıkmış ne kanlı, ne korkunç geceler geçirmişti. Onbaşının yürekli bir yeğit olduğunu çok iyi bilirdi:

— Ahmet onbaşı, dedi, nedir bu İmsek ? Ne vakit çıktı ?

Onbaşının gözleri büyüdü, rengiattı. Nerden çıktığı belli olmayan bir sesle:

— Bi... Bi... Bi...Imem başçavuşum diye kekeledi. Onbaşı korkuyordu.

Yer yüzünde yüreğinin bir gezcik olsun korku ile attığını bilmeyen Abdurrahman çavuş ta gerçekten korkmıya başladı. Onbaşının suratına baktı. Bu adamdan bir şey öğrenmenin yolu olmadığını anladı, sesini kesti. Bu İmsek denilen hortlak, yürekli çavuşun beynini oyuyordu. Neydi, neyin nesisiydi ? Çavuş bunu iyiliğe de yoramıyor, kötülüğe de yoramıyordu. Tam bu çağdayken odanın kapısı açıldı, ihtiyar bir adam göründü;

— Vali paşa, seni çağırıyor Abdurrahman çavuş ! dedi. Bu adam valinin kapıcısı Durmuş Ağa idı.

Abdurrahman çavuş kalktı, üstünü başını düzeltti. Kellesine kulağına çeki düzen verdi. Valinin odasına çıktı. Vali çok yaman bir adamdı. Öyle janDarma çavuşu filân değil, karşısında memleketin en ileri gelen adamları titrerdi.

Abdurrahman korku içinde kapıyı vurdu :

— Geeel !!

Diye valinin sesi duyuldu, Abdurrahman çavuş ta içeriye daldı. Şaşılacak şey, vali paşa bugün Abdurrahman çavuşu bir arkadaş gibi karşıladı:

— Buyur otur bakalım Abdurrahman çavuş ! dedi.

Çavuş biraz kıvrandı, ancak, vali paşanın buyuruğu böyleydi. Kanapelerden birisine ilişiverdi. Vali biraz baktı,

— Nasıl Aptürrahman Çavuş, bu son günlerde iyice yoruldun değil mi?

— Siz sağ olun, asker adam yorulur mu ?

Valinin kaşları çatıldı, sesi değişti :

— Başçavuş, dedi, memleketin başındaki İmsek derdini biliyor musun?

— Bir duydum, dün akşamda penceremden şöyle bir gördüm. Nedir, nenin nesidir ? Kimseden öğrenemedim.

— Sen bu İmseki yakalayacaksın, Aptürrahman Çavuş !

— ?. !.

— Bu hortlağı ya tutar, bir daha hortlayamıyacak bir biçime sokarsın, ya da bu elden göç edersin !

— Nasıl tutayım efendim, adı üstünde hortlak !

— Artık orasını bilmem, kalk git ve bana yakaladığı haberini getir, başkaca karşıma çıkayim deme.

Aptürrahman Çavuş odadan çıktı. Valinin buyruğu yaman şeydi, hortlak yakalanırmiydi hiç ?

Aptürrahman çavuş hükûmet konağından çıktı. Trabzonun yumruğuna, pıçağına güvenir kabadayılarının top'andığı kahveye doğru yollandı. Burada tuttuğunu büken, vurduğunu yere seren, ya da kendini böyle göstermeğe özenen delikanlılar bulunurdu. Çavuş kahveye girince hepsi ayağa kalktılar. Çünkü Aptürrahman bunların topuna birden duman attıracak bir babayiğitti. Oturdular, kahve ısmarladılar. Aptürrahman en çok güvendiklerinden beş altı kabadayıyı çevresine topladı, daha merhaba demeden :

— Bu gece İmseki tutacağız ! Dedi. Kabadayılar bir irkildiler, bir gözlerini açtılar, sonra da kabadayılıklarına çamur sürmemek için :

— Peki Aptürrahman Çavuş ! Diye dilek güsterdiler. Aptürrahman da yolda gelirken kafasında kurduğu plânı bunlana anlatmağa başladı :

— İmsek nereden çıkıyor ? Diye sordu.

İçlerinden biri :

— Büyük mezarlıktan çıkıyor ! Dedi

— Peki, orada bir eski değirmen de var, bu gece silâhlanarak oraya gideceğiz. var mısınız ?.

— Varız Apdurrahman çavuş.

Hepsi anıklanmışlardı, gün batarken mezarlığın yanındaki değirmenin arkasında toplandılar. Keyifleri yerindeydi, hepsi de korkuyorlardı amma korktuklarını birbirlerine anlatmak istemiyorlardı.

Ortalık epeyce karardı, tepsi gibi bir ay doğdu, yükseldi, orta'ık aydınland. İshak kuşları ötüyor, cır cır böcekleri ötüyordu. Ortalıkta gerçekten bir mezar sessisliği vardı.

Vakıt gelmişti Apdurrahman :

— Kalkın bakalım ! Dedi

Kalktılar, mezarlığı gözetlemiye başladılar. Arkalarından bir taş yuvarlandı, hep birden zıpladılar, sonra yine gözetlediler.

Gecenin onu olmuştu. Tam bu çağad mezarlığın ortasındaki bir mezardan kefenli bir ölü yükseldi, yükseldi, sırtında tabut vardı. Takunyalarını tıkırdatarak yaklaşmıya başladı. Başka yol yoktu, İmsek tam bunların önünden geçecekti. Ardurrrahman çavuş bütün özencini gözlerine toplamış, gittikçe yaklaşan, yaklaştıkça gözünde büyüyen İmseke bakıyordu.

Hortlak, adamakıllı yaklaşmıştı. Değirmenle arasında on beş yirmi adım kadar bir yol kalmıştı. Apdarrahman Çavuş :

— Atik misiniz çocuklar?. Diye başını geriye çevirdi. Yıldırımla vurulmuşa döndü. Arkadaşlarının hepsi kaçmıştı. Apdurrahman da korktu, kaçmıya yeltendi ise de dizlerinin bağı çözülmüştü, bir adım atamadı.

Tam bu çağda ay ışığında kuru kafası parıldıran hortlak önünden geçiyordu. Apdurrahman daha ziyada can korkusunun verdiği bir güçle gırtlağını yırtarcasına :

— Allllllllllaaaaaah ! Diye bir haykırış atarak hortlağın üstüne fırladı. Bacaklarına sarılınca İmsek sırtındaki tabutla birlikte boylu boyunca yere yuvarlandı.

— Aman Apdurrahman çavuş, ben ettim sen etme diye inledi. Kulağına yalvaran bir adam sesi gelince Apdurrahmanın korkusu, urucu kaçmış, yüreği yerine gelmişti.

— Kimsin ulan? diye haykırarak kamasını sıyırdı, kefeni boylu boyunca yırtarak açtı. Açar açmaz da şaşırdı, kaldı. Kefenin içinden çıkan hortlağı çok iyi tanıyordu. Bu adam eski Kars göçkünlerinden çok yoksul bir adamdı. İnler gibi bir sesle ;

(Sonu 11 inci yüzde)

Deniz Kurdu D

Bu ötkünç'ün içinde bir tek yabancı söz yoktur. Öz Türkçe ya

İtalyan kaptanın arkadaşları şaşkınlıklarından kurtulmadan Turgut bir kişiyi daha yuvarlayarak demir çenberi yardı, Karadayının sıkıştığı manga [1] ya atıldı. Biraz sonra Karadayının önündeki üç kişiden ikisi arkadan gelen bu saldırışla yere serilmiş, biri de elindeki uzun hırvat bıçağını atarak iki eli ile kanayan başını tutarak öteye kaçmıştı.

Karadayıyı içine düştüğü domuz kapanından kurtarınca Turgut yine fırıldak gibi dönerek arkasından saldırmış olan eski yağınlarını karşılamak istedi. Ancak yiğit gemici bunu yapmağa sıra bulamadı. Hızla dönerken ayağı sıcak kanla ıslanmış tahtalar üzerinde kaydığından en kötü bir sırada yan üstü düştü...

Kalkmağa tezlik yoktu, kılıç elinden fırlamıştı!..

Öldürdüğü İtalyan kaptanının yanında döğüşen iri Hırvat başbuğunun iğri bıçağını yukarı kaldırmış olarak üstüne iğilmiş olduğunu gördü... Yaban hırvatın balta gibi bıçağını göz açıp kapayıncayarak Turgutun başına inecekti.

Yüz döğüşün babayiğiti ve on onbeş gez ölümden kurtulmuş olan Turgut soğuk kanla elini belindeki kamasına atmakla beraber o anda işin şakası kalmadığını anlamıştı. Eli belindeki kamayı sıyırarak üstüne iğilmiş olan bu dev gövdeli yağının karnına sokmağa sıra bulacak mı idi?... Hırvatın kocaman bıçağı daha şimdiden başının üstüne inmeğe başlamıştı... Turgut kamasını sıyırdı, son bir güçle güverteden fırlamak istedi... Geç kaldığını anlayordu!...

Ancak göz kırpması kadar kısa olan bu sırada ta kulağının dibinde bir tüfek patladı. Gözleri önünde barut dumanile çevrilmiş bir alev parçasının genişlediğini gördü... Yine o sırada üstüne iğilmiş yağının uzun kollarının düştüğünü, büyük bıçağının başına yavaşca dokunduğunu duydu.

Sonra iri Hırvat, yüzü çok yakından atılan büyük tabancanın kesme kurşunlarile parçalanmış olarak ağır ağır yüzüstü kapandı...

Turgut, bu umulmaz yardımdan tez olarak elinde küçük kamasile ayağa fırladığı çağda, ta yanında genç, şen bir ses duydu :

— Usta, o oyuncağı bırak: yine yalın kılıca yapış!.

Turgut başını çevirdi.

Yanında duran muço olarak gemiye gelmiş Edremitli genç Bayram idi... Bu on altı, on yedi yaşında çocuğun inci gibi beyaz dişleri çok sessiz bir gülümseme ile görünürken bir elile Turguta yerden almış olduğu o ünlü kılıcı uzatıyor, öbür elinde de ağzından duman tüten ağır tabancayı tutuyor!...

Bu, Turgutun beyninde boralı yaşayışının güneşli bir tablosu, yaradılış ce'âsunluğunun altınlı, gümüşlü bir öreni gibi ölümünedek hiç solmadan, yıpranmadan yaşamış, genç Bayrama en derin bir sevgi, sarsılmaz bir inan beslemesine başlangıç olmuştur...

Turgut amansız kılıcını demir pençesine almış olarak önde şarşırm... kadırgasının kaptanı... Bayramın yarattığı iş...

Çabucak geniş k... piştovu (büyük eski t... gutun sol el ne tutuşt...

—Bununla, başbuğ...

Turgutun eli gü... sapını kavramasile, ... beyninin dağılması b...

Turgut koyun s... Venedikliler kümesi... genç, coşkun sesi gü... borasının üstünde gö...

— Başbuğun arc... soysuzlarln doğurduk...

Bu ses bütün ... vurarak, vurularak ö... tun asıl güçlü küme... ledigi kıç tarafa doğ... buğlarının ölümünden... kunç karşılaşmadan ... artık duracak değil... meği bırakarak sank... Turgut kadırgasına ... lardı.

Bu sırada pek ... kadırgaların iyi sarılı... tüsü gibi sesler çıka... dıra ve fılândıralar h...

[1] Kadirgalarda eksi gemilerde iki küreğin, yelkenli gemilerde iki topun arasındaki yer. Mangadaş; manga arkadaşı.

Çizen: ORHAN HALİL

AFACAN ACUN YOLCU

13 — Afacanla Topuz ve Dikkulak uçağın içinde güzel güzel uçadursunlar.. O sırada koca bir kuş küçük bir koşçağızı yem yapmak için durmadan kovalıyordu. Gökyüzünü bağırışlarile çınlatan bu yeni küçük yavru kendini atacak bir yer arıyordu.

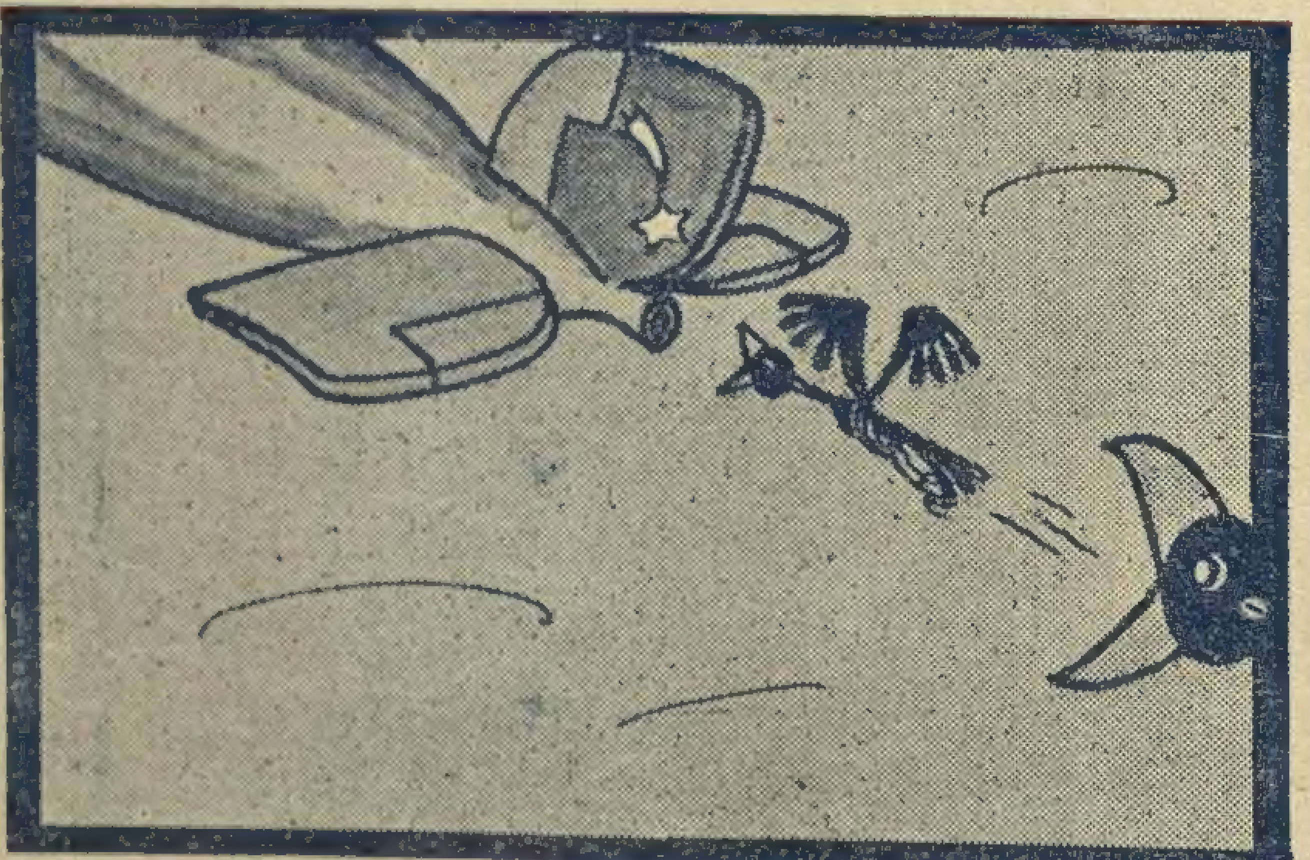

14 — Bir de ne görsün?. Karşısında bir delik yok mu?. Tam o sırada uçak oralardan geçiyordu. Arkasındaki sivrisineklere Filit sıkılan borunun ağzına küçük kuş saklanacak, gizlenecek bir yer sanmıştı. Kendini bu deliğe doğru dar attı.

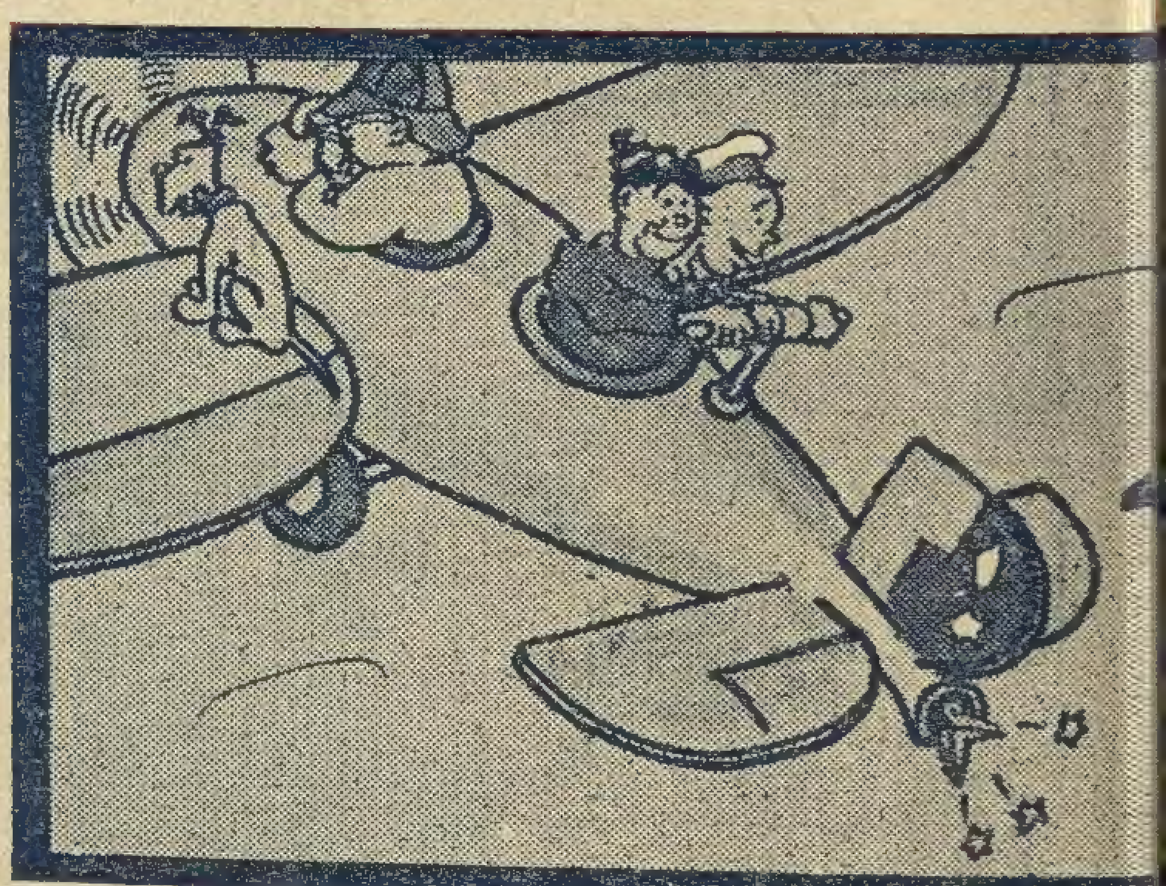

15 — Çabucak içeri daldı. Ba... da büyük kuşa doğru uzatarak sa... "Nah.. sana,, der gibi ağzını açtı, ... ya başladı. Avını kaçıran öteki bü... kuş ona yetişeğim diyor, yetişemi... du. Uçak bütün hızıyle yolcuların... mış gidiyordu.

eli Bayram

ıştır. Yazan: *Ali Riza Seyfi*

ı duran ikinci Venedik
ne bir adım attı; genç
ha bitmemişti :
ıdan dolu bir Venedik
alar) daha çekerek Tur-

ununla! durmak gerekmez!
Venedik piştovunun ince
Venedik kaptanının da
uştu...
e kurt girer gibi yılgın
stüne atılırken Bayramın
i dolduran bu boğuşma
eliyor gibi çınladı :
, Türk uşakları! Sürün
!...
rin kulağına vardı; hepsi
ki yağını sürüyor, Turgu-
e ortalığı yara yırta iler-
iyordu. En ünlü uç baş-
ği titremiş, gördüğü kor-
yılmış olan başsız yağın
imdi adım adım gerile-
çar gibi yel altı yönünden
yanaşmışdoğru kaçıyor-

bir poyraz esişi çıkmıştı,
olan yelkenleri top gürül-
çarpınmağa, sancak, ban-
algalanmağa, kavga arasın-
da kesilmiş, boşalmış halatlar, ipler uçmağa başlamıştı. Esişin altındaki yağın kadırgasının kıç tarafını Turgutun gemisine bağlıyan demir kanca esişten, gemilerin sallanması yüzünden birdenbire kurtuldu. Venedik gemisinin kıç tarafı şimdi açığa doğru salıyor, yalnız kalın bir halat başını Türk gemisinin başına bağlı tutuyordu.

Türklerin önünde kaçmakta olan Venedikliler iki geminin böyle birbirinden ayrıldığını görünce kendi teknelerine atılabilmekten umudu keserek durdular, son koz olarak ölüm korkusu önünde yine epeyce iğitçe döğüşmeğe başladılr.

İş yine uzayacak idi... Elli kişiden çok olan bu kümeyi bir ayak önce ya doğramak, ya canlı yakalamak gerekti; arkada öbür Venedik kadırgasından gelenlerle uğraşan Türklerin duruşu çok sıkıntılı olduktan başka, Türk gemisinin kıçından ayrılmış olan Venedik kadırgasının ikinci kaptanı o gemide kalan bütün çerileri arkasına takarak başa koşmuştu. Şimdi iki geminin başlarından birbirine bağlı oldukları yerden Türk gemisine geçmek orada kalan arkadaşlarının yardımına yetişmek üzere idiler. Bu gelenler de Turgut kadırgasına geçer, Türkleri arkadan vurursa iş kötü olacaktı.

Eli, yüzü kan içinde kalmış, korkunç bir biçim almış olan Turgut şimdi sertlenmiş borayı yırtan :

— Hayda!.

Haykırışile yağın kümesinin içine atıldı; Karadayı onun yanında döğüşüyordu.. Şimdi umutsuzlukla döğüşen yağını Türk biçiminde doğrama işi başlamıştı.

LUĞUNDA

Önceki yazıların özü: Afrikada yamyamların elinden kurtulan Afacanla Topuz ve Dikkulak acaba bu sefer ölecekler mi?

16 — Afacanla Topuz bu delikten Filit sıkıyordu. Az sonra deliğin kapandığını, uçağın alt yönünün bir şişman adamın avurdu gibi şişmeğe başladığını gördüler. Bu da ne oluyordu?. İkisi de şaşkınlık içinde kalarak ne yapacaklarını bilmoyrlardı.

17 — Dik kulak ta geriye dönerek: Ne oluyor!. Der gibi üç kere "Hav.. hav.. kav...„ diye havladı. Bu sesten sonra birdenbire, " Bom... „ diye bir patlama, bir kükreme duyuldu.. İşte bu kadar... Uçak allak bullak tepe aşağı olmuştu.

18 — Şimdi Afacan, Topuzla uçakçı bir gülle gibi gökyüzünden toprağa doğru yuvarlanıyorlardı. Artık bu işin şakası, mekası yoktu. İşte hiç işkilleri kalmamıştır. Üçü birden Doğru ölüme gidiyorlardı.

— Sonu var —

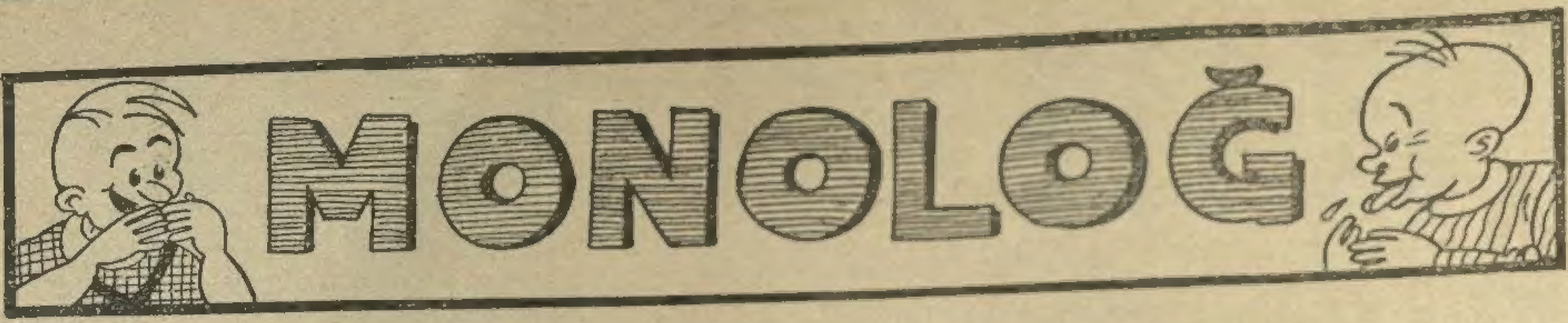

KURNAZLIK

Sizi bilmem. Fakat ben yaramazlık yapmadan duramam. Yapamazsam o gece gözüme uyku girmez. Kendimde bir eksiklik duyarım. Size bir çırpıda bulduklarımı anlatayım.

Bir gün babam bana bir on liralık verdi. Git şuradan bir cıgara al dedi. Bir Yenice 20 kuruş, geriye 9 lir, 80 kuruş aldım. Eve dönerken yolda bir yahudi.

Ee... Aşkolsun boyle mal.. Diri diri!.. Hey yozunu sevdiğimin balukları hay. Haniya!. Yok mu!. Az kaldı b:n-lar!. Diye: bir tabla dolusu kokmuş palamut gezdiriyordu.

Hemen el çabukluğu ile cebimden 9 lirayı çıkardım. Onun sekiz on adım ilerisine koydum.

— Vav canına, kim düşürmüş bunları? Diyerek yine aldım cebime attım.

Balıkçının gözleri faltaşı gibi açıldı. Bebekleri çarkıfelek gibi bir döndü. Arkamdan bağırdı.

— Na!.. Çucuk. Na bire!.. Kucuk.. Çipidiko!. Yetir paraları burda, ben düşürdü onları.

Gülmemek için kendimi zorla tutarak arkama döndüm:

— Sen mi düşürdün?.

— Na, Evet..

— Peki öyleyse kaç liraydı? İçinde kaç beşlik vardı? Söyle vereyim.

Tablayı indirdi, cebini karıştırdı, bir daha karıştırdı, paraları çıkarıp saydı, başını kaşıdı. Sonra

— Ee na bire kuzum. Say bakalum kaç tek lira var. kaç beşlik ben düşürdü tamam o kadar.

Sana verebeyim Bir baluk, bir de lira.

Ben parmağımla gözümü açarak :

— Bak sarı var mı? Dedim. O paraları şaka olsun diye ben koydum.

Arkamdan bağırıyordu:

— Ee na be kuzum, yetir paraları vereceyim yarısını.

Bir gün kardeşim Suna ile güzel bir şekerleme kutusu aldık. İçine limon kabuğu, ceviz kabuğu, birde kurbağa koydük. Gayet güzel bağladık. Pencerenin altına sokağa bıraktık. Biraz sonra bize ara sıra sütlü kahve içmeğe gelen yaşlı Nesibe dudu göründü. Gözleri pek seçmez amma, kutuyu bir bakışta gördü. İğildi, aldı. Badi badi yürüyerek bizim eve geldi. Suna ile kakır kakır gülüyorduk.

Biraz sonra odıya girdik.

Nesibe dudu mangal başında hopur hopur kahvesini içiyor, ara sırada: Kötü kölü geyiriyor. (geyirme taklidi yaparak) "estağfurullah.. Estağfurullah,,. Diyordu.

Ben:

— Nesie bacı bu ne güzel paket böyle!.. Armağan mı? Adak mı?. Nedir böyle? Dedim.

O :

"Koca karı taklidi yaparak,,

— Ah.. Şey evlâdım. Şey. Biraz şekerleme aldımd', diye kekeled'.

Tam bu sırada kurbağa içeride bunalmış olacak ki: Çabaladı, kutu da yuvarlandı.

Biz:

— A.. A.. Kutu canlandı diyerek zıplamıya, gülmiye başladık. Kutu, bir iki taklak daha attı, mangal altına yuvarlandı.

Nesibe dudu şaşırdı.

— A.. A... Üstüme iyilik sağlık.. Üstüme iyilik saglık.. Buna ne oldu böyle İyi saatte olsunların canı şekerlememi istedi?. Tuh.. Tuh.. Diye okuyup üflemiye başladı. Annem, ablamda şaşırmıştı. Biz gülmeden bayılıyorduk.

Nesibe dudu.

— Aman oğlum. Sakın, sakın gülyin. Künah. İyi saatte olsunlarla alay olmaz çarpılırs nız diye çıkıştı.

Biz hemen kutuyu kavradık, şunun içinde ne var? Diyerek. İplerini kopardık kutunun kapağı yaylı gibi kurbağa ile beraber fırladı.

— Hay... Diye bir çığlık koptu.

— Aman.. Bu ne?.

Kurbağa patlak gözlerle etrafa bakarak. yorgun yorgun soludu. Sonra zıplıya zıplıya uzaklaşırken :

Nesibe dudu da şaşkın.

— Bunda da uğur var, bunda da uğur var.. Üstüme iyilik sağlık, üstüme iyilik sağlık tuh, tuh.. Tuh.. Diyerek kalktı yere dükülen mısır, püsküllerini limon kabuklarını tekrar kutuya koydu, kurbağanın arkasından:

— Azat buzat cennet kapısında beni gözet. Diye okudu üfledi.

Bize de.

— Hoşça kalın diyorek iki tarafına sallana sallana çıktı, gilti.

Biz şekerlemenin iç yüzünü evdekilere anlatınca onlarda kahkahayı bastılar, gözlerinden yaş gelinciye kadar güldüler.

Fakat Nesibe dudu iyi saatte olsun masalını her kese öyle telleye pullaya anlatmışki: Bir ay sonra bizde dinledik şaşa kaldık.

Nesibe duduya gûya. Bir gece gök kapıları açılmış, gökten yere bir nur inmiş, bir ses üç defa:

— Dile benden ne dilersin, dile benden ne dilersin!. Diye seslenmiş.

Nesibe dudunun dili bağlanmış. bir şey söyliyememiş.

O ses.

—- Öyleyse, filân gün, filân yerde, filâb sokakta, filân köşe başında, bir kutu bulacaksın, muradın onun içindedir. Diye bağırmış. Ertesi günü hakikaten aöylenen yerde gayet güzel bir kutu bulmuş ancak hangi duayı okuyacağını şaşırdığı için içindeki murat kurbağa kılına girmiş. Şimdi her gece, akşam ezanile yatsı arası o kurbağa Nesibe dudunun evi yanına gelerek üç defa öter gidermiş. Falcıya gitmek yasak olmasa Nesibe dudu bunun kolayını bulacakmış amma..

Vay canına: Bizim bir oyun ne boyıya girdi. Yedi mahallede çalkanıp duruyor. Demek ki her saçma böyle yapılıyor, yayılıyor.

Bir gün de hiç unutmam: Yine Sunayla beraber bir liranın kenarını zımbayla deldık. İnce bir iplik bağladık. Camdan sokağa sarkıttık. ip ince hem de duvar renginde olduğu için hiç görünmüyordu, Lira yere düşmüş gibi duruyurdu. Biraz pusuda bekledik. Nihayet uzuktan bir adam göründü. Hızlı hızlı yürüyordu. Lirayı görünce durakladı. Sinemada Şarlo gibi: yayaş yavaş paranın yanına yaklaştı. Ayakkaplarını bağlar gibi yaparak iğildi, kimse görmesin dıye arkasına bakarken biz lirayı yukarı çektik. Adamcağız bir uçan

İMSEK

— 7 inci yüzden devam —

— Benim Abdurrahman çavuş benim! dedi.

Peki ne halt etmiye bu oyunu oynadın!

— Çoluk çocuğumla sokakta kalmıştım, burada ölüleri tabutla gömüyorlar, bunu gördüm, bir akşam bir tabut çıkardım. Kefeni üstüme sararak yürümeye başladım. O günden sonra bir İmsek lakırdısıdır çıktı. Ben de her gece bir tabut çıkartarak Şehrin öte başında kendime bir ev yapmıya başladım. Bir gez de başlayınca artık geriye dönemedim. Çoluk çocuğumla ocağına düştüm Abdurrahman çavuş, beni asarlar!

Abdurrahman biraz düşündü:

— Kalk, dedi, bu son gecedir, seni bir daha görmiyeceğim, yürü bakalım.

Hortlak kefene sarındı, tabutunu sırtlandı. Yürümeğe koyuldu, Aptürrahman uzaktan bunun ardı sıra gidiyordu. Şehirde yine kaçışma başlamıştı. Jandarmalar, polisler kaçıyor, koca memlekette tek bir çıra yanmıyordu.

Ertesi gün Abdürrahman doğruca valinin karşısına çıktı;

— Paşam, dedi, İmseke birşey yapmıyacağınıza söz yerirseniz sizi bu dertten kurtarırım.

Vali biraz düşündü.

— Söz veriyorum işin ucunda bir kötülök yoksa İmseke birşey yapmam.

— Kötülük yok, İmsek Kars göçkünlerinden Ahmettir.

— Neeee?

— Yaaa!!

Abdürrahman çavuş işin gelmişini geçmişini anlattı. Vali Ahmet ağayı da çağırtarak dinledi, ve acıdı:

— Peki, dedi, haydi kır boynunu, ancak bir daha böyle işlere girişme.

Ahmet ile Aptürrahman çavuş çıkınca vali bir haber saldı, memleketin bütün zenginlerini toplattı.

— Ağalar, dedi, İmsek derdinden kurtulmak için biz şu kadar para istiyoruz, bu parayi verirseniz İmseki ortadan yok edecak bir derman bulduk!

Herkes nedir, ne değildir diye sormadın Valinin istediği parayi verdi.

Vali Ahmede güzel bir ev yaptırdı. Trabzonu İmsek'ten İmsek'i de fakirlikten kurtardı. Aptürrahman Çavuş ta bu işten kazancılı çıktı!

Bu işten sonra şehrin kabadayıları Aptürrahman Çavuşun adını duyunca karşılarına İmsek çıkmış gibi titrerlerdi.

Fıraya birde şaşkın tekrar arkıya baktı. Öfkeli ölkeli söylenerek eskiden daha çabuk, uçar gibi gözden kayboldu.

Daha nelerde. neler hepsini anlatsam sizin de canınız sıkılır benimde.. İç tadındayken ben kaçıyorum. Yine görüşelim..

İhsan Vural

Şarlo Afrikada No. 3

— Geçen Sayıdan —

7 — Şarlonun büyük bir yiğit olduğunu anlıyan bay Aslan onunla başa çıkamıyacağınıda anladı, artık arkadaş olmuşlardı, başında krallık çelengi ile Şarloya diyecek yoktu, mızraklı zenci yanından hiç ayrılmıyordu. Aslanın üstüne bindi, ormanı dolaşmaya, Beşkarışı aramağa başladı, birdenbire önüne yusyuvarlak tostoparlak birşey çıktı. Üstünde bir yığın ok saplıydı, bu ne idi. Buna aslan da, Şarlo da zenci de şaşıp kalmıştı. Bu ne şaşılacak şeydi?. Niçin bu kadar ok yağmuruna tutulmuştu.

8 — Bu yuvarlağın içinden birdenbire:

— Şarlo... Şarlo... diye bir ses duyulmağa başlamasın mı? Şarlo bu nedir diye önceden pek afalladı. Zenci asker de kollarını açarak şaşırdı, kaldı. Çıka çıka buradan beş karış çıkmasın mı? Şarlo öyle sevindi öyle sevindi ki çarçabuk kollarını uzatarak Beşkarışı ok yağmurları altında kalan toparlağın içinden çıkardı, kolları arasına aldı. Artık, Beşkarış ta bulunmuştu. Aslan bile bu ise şaşmıştı. Beşkarış başından geçenleri Şarloya anlattı. Hepsi, doğrü saraya döndüler.

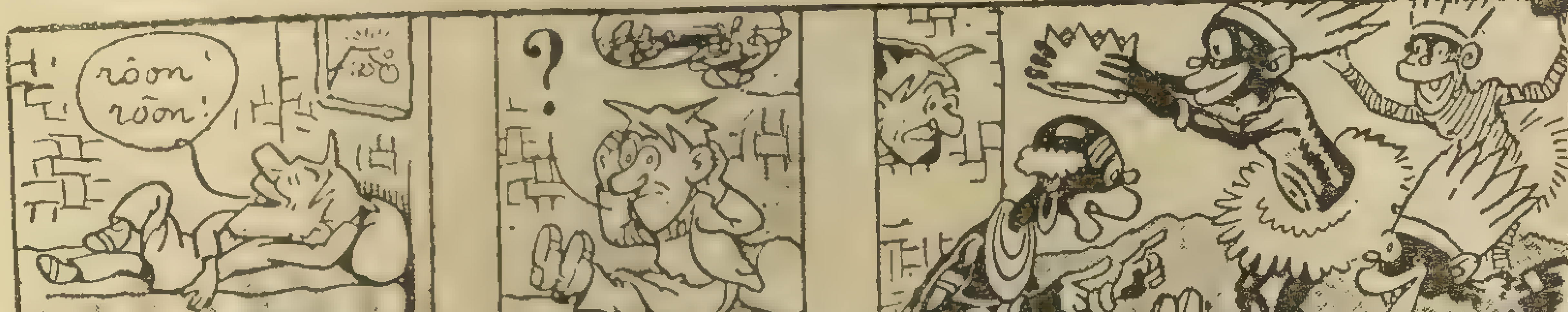

9 — Beşkarışa bir oda ayrılmıştı. Burada sedirlerin üstüne yattı, yanyana uyumağa başladı. Güzel güzel duşlar görüyor, kendini türlü biu türlü yolculuklarda sanıyordu Birdenbire kulaklarına yan odadan bir takım zenci sesleri gelir gibi oldu.bu da ne idi?.Bir sevinç içinde (gara guru)diye konuşup duran zenciler boyle ne yapıyorlardı. Pencereden başını uzattı. Bir de ne görsün, zenciler Şarlonun başına koydukları çelengi çalmışlar, başka birisini, kendilerinden bir zenciyi kral yapmak için başına bu çelengi geçiriyorlardı.Bir takımları zıplayor, seviniyordu. Beşkarış yüzünü ekşitti. Şarloya bunu duyurmalıydı. —Daha var—

Cangaza ile Palavuz

Çocuklar! Bundan böyle yedi günde bir bu daracık aralıkta Cangaza ile Palavuz'un bir konuşmasını dinleyeceksiniz.

Şeytana pabuçlarını tersine giydiren bu iki yalancının birbirlerile neler konuştuğunu acun yüzünde ilk olarak AFACAN okurları duyanaktır!

— SOĞUK —

Cangaza gözlerini bir şaşılaştırdı. Bir de doğrultu:

— Palavuz, dedi, sen duymamışındır. Bıldır kış bizim semtte öyle bir soğuk oldu ki nefes aldığım çağda ağzımdan burnumdan çıkan buğular dondu fil dişi gibi uzandı, kaldı İnanmazsın, şimdi annem nefesime çamaşır astı, kurultu!!

Palavuz kaşlarını çatarak çift gözile burnunun ucuna baktı. Düşündü gözlerini düzelterek ağzını yaydı:

— Andım, dedi bizde de bir kış çok çok hızlı oldu. Öksürenlerin öksürüğü dondu. kış boyunca birieik öksürük sesi olsun duymadık! Derken kış geçti, ortalık ısındı, ortalık ısınınca da donlar çölümeğe başladı. Tam bu çağda kışın donan öksürükler de bir solukta toptan çözülmesin mi?

— Vay?!

— Evet Prravvvv! diye bir ses duyduk, diyesin, kendin üstünde milyonlarca bomba birden patladı. Bu yüzden yetmiş apartman, seksen Han, doksan hamam yıkıldı.

— Haydi be sende Palanuz, kış boyunca öksürük donsadı da yazın çözülse iki yıl geçince sizin kentte taş taş üstünde kamlaz!

— Doğru diyorsun, onu biz de anladık da el birliği edip bir kolayını bulduk. Şimdi öyle yapıyoruz.

— Ne yapıyorsunuz?

— Kış geldimiydi boynumuza birer mangal asıyor, donmasın diye ateşe öksürüyoruz..

???.,

Cangaza — **Geveze**
Palavuz — **Palavracı**

Hırsız Masalı!..

Afacanın korkulu—Gülünç manzum hikâyeleri

— 1 —

Bir sabahtı.. Ev halkı bir çığlıkla uyandı,
Hatta komşular bile cinayet oldu sandı!..
Birdenbire karıştı koskoca evin içi,
Şöyle bağırıyordu aşağıda hizmetçi:
— Aman, dostlar!. Yetişin: Berbat olmuş eşyalar,
"İmda da gelen yok mu?.ölüyorum.. hırsız var!.,,
Bu güçük ailenin Bay Demirdi sahibi,
Yatağından fırladı ansızın deli gibi!
Doğan güneş etrafa ışığını sererken,
Hiç hırsız gidermiydi bir evde sabah erken?!.
Fakat işte hizmetçi hâlâ bağırıyordu.
—" Aman!.. Hırsız var!..., diye imdat çağırıyordu!...
Bey Demir hemen kalktı, tabancasını aldı.
Bir aslan gibi koştu, hemen dışarı saldı!...
Tahtaları sarsarak dinç kuvvetli ayağı,
" Ne var?.. Ne olmuş?.. ,, diye indi birden aşağı!...
Elde dolu tabanca, evde arandı her yer,
Fakat boştu kömürlük, sandık odası, kiler!...
Sonra kızıp bağırdı Bay Demir hizmetçiye,
Payladı: " Korkak kadın: nerede hırsız?.. ,, diye!...
Başından aşıyordu yaşlı kadının derdi,
Bay Demire kırılmış eşyaları gösterdi:
Evet şaşılacak şey kilitler kırılmıştı,
Halılar yırtılmıştı, tablolar sıyrılmıştı!..
Her yer alt üst olmuştu, sandıklar açılmıştı!...
Esvaplar kesilmişti, kumaşlar saçılmıştı!...
Karakola gönderdi Bay Demir hemen haber.
Odaları dolaştı karısile beraber:
" Neler eksilmiş.? ,, diye baktılar birer birer,
Tuhaf şey!.. Yerindeydi elmaslarla kilimler!..
Karı kocanın oldu merakları iki kat:
Herşey yerli yerinde, bir eksik yoktu fakat?!..
Evet bu!.. gelen adam hiç birşey almamıştı,
Bu garip hırsızdı, eşyayı çalmamıştı?!.
Bu gizli bir düşmandı, kırmıştı ne bulduysa:
İşte dört ayağından kesilmiş ceviz masa,
İşte endam ayanası kenardan çatlatılmış,
İşte tül perdelere birkaç bıçak atılmış!..
Herif, her ne gördise, bozup berbat etmişti,
Böyle öcünü almış, sonra kaçıp gitmişti!..
. . . .
Karakoldan yetişti polislerle muavin
Onlar da dolaştılar her köşesini evin!.
" Şaşılacak şey?!.. ,, diye herkesi merak aldı,
Polislerin ağızı bir karış açık kaldı!,
Çünkü Bu gelen adam fakir değil zengindi,
Onlara beslediği mutlak büyük bir kindi:
Yalnız ziyan yapmıştı, mallarda gözü yoktu!..

— 2 —

Bu iş evdekilerin başını derde soktu:
Baştan tamir edildi kilitlerin her biri,
Kapının arkasına vuruldu kol demiri!..
Fakat bütün tedbirler az sonra çıktı boşa:
Bir sabah yine geldi hizmetçi koşa koşa.
Dedi: " Bay demir!. gelmiş bu gecede o hırsız,
"Sofadaki halıyı gesmiş sessiz, sadasız!..,,
Adam aşağı indi fırlayıp minderinden,
Baktı halı kesilmiş tamam orta yerinden!..
Bay Demir düşünceyle başını öne eğdi,
Çıldırmak işten değil, Tanrım!. bu nesil şeydi.
Nihayet ev sahibi bir cesaret gösterdi,
Hırsızı beklemiye her gece karar verdi!.

— 3 —

Birgün. iki gün, üç gün.. Hısız görünmiyordu,
Her akşam bu bekleyiş Demri Hayli yordu!..
Yine onu gözlerken bir kenarda sessizce
Nihayet hırsız geldi yine eve bir gece:
Bay Demir atılarak onu kolundan tuttu,
Fakat şaşkınlığından küçük dilini yuttu,
O anda gözlerini yanlış görüyor sandı?
Çünkü: Tuttuğu adam amcası Bay Doğandı!..

— 4 —

Bay Doğan anlatmıştı bu yaptığı iş nedir:
— "Demir kumar oynıyor ne yazık kaç senedir
"Parasını yabancı kesesine atıyor,
"Soura züğürtleyince eşyasını satıyor!
"Baştan başa kalıyor artık evi tam takır:
" Ne odada halı var, ne mutbağında bakır!.
"Kaç kere öğüt verdim ona, fakat nafile,
"Kumar için satıyor perdelerini bile!..
" Ben de bir bıçak vurdum gördüğüm eşyalara
"Onları kımse almaz götürünce pazara!...
"Hiç kimseye satamaz, yine eve yollanır,
Sakat olurlarsa da zararı yok: Kullanır!..
" Bari böylece evi eşyasız kalmaz artık,
"Ben bir iyilik yaptım..denmez buna düşmanlık,,.

—**Necdet Rüştü**—

GRİMDEN:

Diken Gülü

Üzel çağlar içinde, bir varmış bir yokmuş, bir Hakanla bir de karısı vardı. Bunlar gün gün birbirlerine:

— Ah ne olurdu bizim de bir çocuğumuz olsaydı diyerek üzülür, içlerini çekerlerdi. Yanlız bir türlü çocukları olmazmış.

Hakanın karısı bir gün sularda yıkanırken ırmağın kıyısına bir kurbağa çıkmış, kadının yüzüne bakarak:

— Üzülme demiş, istediğin yerine gelecek. Aradan bir yıl geçmeden bir kızın olacak!.

Gel zaman, git zaman, aradan bir yıl geçince Hakanın bir kız çacuğu oldu.

Bu çocuk öyle güzel, öyle güzeldiki aya, güne:

— Sen doğma, ben doğayım diyordu. Hanın karısı ile hakan acunda bir benzeri bulunmıyan kızlarını görünce çok sevinmişler kırk gün, kırk gece düğün dernek kurulmasına buyurun salmışlardı.

Hakan yanlız bildiklerini bu düğüne, çağırmakla kalmamış, çocuğunun ileride çok düşünceli olması için bilgiç gün görmüş ninelerini de düğüne çağırmıştı. Hakanın memleketindeki bilgiç nineleri tam on üçtü.Oysam Haka nın altın aş takımında on oyam iki tabak vardı. Bu yüzden on iki nine çağrılmış, biri çağrılmamıştı.

Düğün düşüncelere durgunluk verecek bir hay hay bir huy huy içinde yapıldı, bitti. Düğün bitince ülkenin bilgili gün görmüşleri kalkarak çocuğa birer sunna vermek dilediler. Birisi doğruluk! Birisi güzellik, birisi zenginlik, böylece her birisi birşey armağan ettiler.

Tam on birinci kadın ayağa kalkmıştı armağanını söyledi, odadan içeriye birdenbire düğüne çağrılmamış olan on üçüncü bilgiç kadın girdi. Düğüne çağırılmadığının öcünü almak istiyordu. Kimseye bakmadan, sağına soluna göz süzmeden yüksek sesle:

— Hakanın kızı tam onbeş yaşına basınca parmağına bir "mekik" batsın ve ölsün! Diye haykırdı yine kimseye selâm vermeden kimsenin yüzüne bakmadan odadan çıktı, gitti. Bunlardan başka tek bir söz bile konuşmadı.

Salondaki bütün çağrılanları bir korku sardı. Ancak on ikinci bilgili kadın daha armağanını vermemişti. Ayağa kalktı.

— On üçüncü bilgili kadının armağanını ortadan kaldırmanın yolu yoktur dedi, yanlız bu armağanın korkunçluğunu hafifletmek için ben de prensese şöyle bir armağam veriyorum.

— Prens on beş yaşına basınca ölmesin!.

Yanlız yüz sene uyuya kalsın! Ölümü gerçek bir ölüm olmasın, böylece derin bir uyku olsun!

Kızı çok seven Hakan bunları duyunca çok üzüldü, ülkenin dört bir bucağına adamlar saldı, bağırttı. Nerede mekik varsa tolattırıp yaktırdı. Koca ülkede "mekik" adında bir şeycikler kalmamıştı. Artık gün geçtikçe küçük kız büyüyor, genişleyip serpiliyordu. Bilgiç kadınların bütün diledikleri yerine gelmişti. Doğruydu, güzeldi, iyiydi, zengindi, yüzüne bir bakan bir daha bakmak istiyor, kendisile bir kerecik olsun konuşan kızdan ayrılmak istemiyordu.

Böylelikle hakanın kızı büyüye büyüye on beş yaşına bastı. Ancak tam on beşine bastığı gün Hakanla karısı sarayda değildi. Gezmiye çıkmışlardı. Kızcağız sarayın içinde yanlızdı. Kalktı sarayın bütün odalarını, salonlarını dolaşmıya başladı. Geze geze eski yüksek bir kaleye geldi. Hiç düşünmeden merdivenlerden çıkmıya koyuldu. Merdiven döne döne yükseliyor, prens te durmadan çıkıyordu. Merdivenler bitince karşısına küçük bir kapı çıktı.

Anahtar deliğinde paslı bir anahtar duruyordu. Kız anahtarı çevirince kapı birdenbire tırak! Diye ses çıkartarak ardına kadar açıldı.

Burası küçük bir oda idi. Bir kadın bir tezgâhın başında oturmuş elindeki mekiği bir sağa, bir sola atarak bezler dokuyordu.

— Gün aydın, nine burada ne yapıyorsun?

— Görüyorsun ya kızım, bez işliyorum!

— Elinde sağa sola bir çekirğe gibi atlıyan.

O nedir. Nine?

— Mekiktir kızım!

Kız bunu duyunca kendisinin de bir az işlemesine izin istedi, mekiği aldı daha mekiğe elini dokundurur dokunmaz on üçüncü bilgiç kadının balgınlı sözü yerine geldi. Mekik kızcağızın parmağına batıverdi.

Mekik parmağına batar batmaz kızcağız yıldırımla vurulmuş gibi arkasında duran yatağa yuvarlandı. Boylu boyunca uzandı, kaldı. Ölmemişti. Derin bir uykuya dalmıştı. Kızın tutulduğu bu uyku, birdenbire saraydaki bütün insanları, hayvanları da sardı. O sırada saraya dönmüş olan Hakanla karısı salona girince yataklarına uzanarak uyudular, hizmetçiler, saray ağaları, çeriler kimler varsa onlar da uyudular.

Ahırdaki atlar, avludaki köpekler,

damdaki güvercinler, duvarlardaki sinekler, ocaktaki ateşler, seslerini kesti, uykuya daldılar.

Kebaplar ocakta kaldı, uyudu.

Aşçı başı tam bu çağda aşçı yamaklarından birisinin saçlarını çekmek üzere elini uzatmıştı, onlarda bu biçimde uyuya kaldılar.

Aşşılar uyudu, sarayın avlusundaki ağaçlar bile artık kıpırdamıyarak derin bir uykuya daldılar.

Aradan bir iki gün geçince sarayın çevresinde yaban gülleri, diken gülleri büyümiye başladı. Yıl yıl bir az daha büyüyen bu çalılar büyüye büyüye derken bütün sarayı kapattı.

Saray şöyle dursun sarayın damındaki bayrak direği bile artık görünmüyordu.

Kızının adını "diken gülü,, koymuşlardı. Diken gülünün güzelliği dilden dile dolaşa dolaşa az çağda bütün acunu sarmıştı. Sağdan soldan hakanlar prense geliyor saraya girmek istiyorlardı, gelenler çalılara takılıyor, sarayın daha duvarlarını görmeden acı acı can çekişerek ölüp gidiyorlardı.

Aradan yıllar, çok yıllar geçti. Bir gün bu ülkeye bir prens geldi.

Gün görmüş bir adam bu prense: Görünen çalılıkların arkasında bir saray olduğunu, sarayın içinde, acunda eşi bulunmıyan Diken gülü adında bir Hakan kızının uyumakta bulunduğunu söyledi.

Yüz yıldan beri uyuyan bu kızla beraber saraydaki bütün canlıların da uyumakta olduğunu anlattı, sonra:

Prensim dedi, sakın bu kızı görmiye kalkışma, dedelerimden işittiğime göre bu kızı almak için bir çok hakanlar, prensler gelmişler görünen korkunç çalılıklara takılarak acı acı can çekişerek ölmüşler.

Prens bir az düşündü:

— Ben böyle şeyden korkmam, dedi, gidip Diken gülünü göreceğim.

Ak saçlı adam söylediğine, söyliyeceğine de canı sıkılmıştı. Anan yahşi baban yahşi ya prensim, etme prensim diye yalvardı çocuğunu vaz geçirtmek istedi amma, boş!. Prensi dediğinden vaz geçirdi. Gidecek, nede olsa Diken gülünü görecekti.

Tam bu çağda Diken gülünün uyuduğunun yüzüncü yılı olmuştu. Prens dikenlere yaklaşınca bunların iri iri güllerle süslü olduğunu gördü. Prens yaklaşınca çalılıklar kendiliğinden açılıyor, prens geçtikten sonra arkasından kapanıyorlardı. Prens sarayın avlusuna girdiği çağda şaşırmıştı.

Atlar uyuyor, av köpekleri uyuyordu. Damdaki güvercinlerin kafaları kanatları altında onlarda uyuyorlardı. İçeriye girince şaşkınlığı büsbütün arttı. Duvarda sinekler uyumuştu. Aş yerinde aşçı elini kaldırmış, yamağını döğecekmiş gibi dururken oda uyuya kalmıştı. Hizmetçi kız elindeki tavuğun tüylerinin yarısını yolmuş, tam bu çağda iken oda uyumuştu.

Prens ilerlemiye başladı, yene baksa bütün gördükleri uyuyordu. Hakanla karısının da uyumakta olduklarını görerek yürüyordu.

Saray o kadar sessizdi ki uyuyanların hafif hafif çıkan nefeslerinin sesinden başka şey duyulmuyordu. Prens yürüye yürüye kaleye çıktı derken Diken gülünün uyuduğu odaya girdi, durakladı. Diken gülü uyuyordu. Öyle güzel, öyle güzeldi ki gören gözler kamaşırdı. Prens eğildi. Elile güzel kızın alnını okşadı.

Diken gülünü alnına Prensin eli değer değmez güzel gözlerini açtı, uyandı prensin yüzüne tatlı tatlı bakmıya başladı.

Kalktılar el ele tutuşarak aşağıya indiler. Hakan uyandı, hakanın karısı uyandı derken bütün saray halki uyandı şaşkın şaşkın birbirlerine bakmıya başladılar. Avludaki atlar uyandı, silkinmiye koyuldular, uyanan köpekler sıçrayarak havladılar, Güvercinler başlarını kanatlarının altından çekerek çevrelerine ba ındıktan sonra tarlalara doğru uçtular. Duvarlardaki sinekler gezinmiye başladı. Aş yerindeki ateş yeniden alevlendi, yemekler kaynadı, kebaplar cızır cızır kızarmıya başladılar hizmetçi kız elindeki yarı kalmış tavuğu yoldu, derken aşçı ile yamağı uyandılar. Aşçı yüz sene özel yarıda bırakmış olduğu işi yaptı, yani çırağının suratına şamarı patlatınca çırağını cıyak cıyak bağırttı.

Aradan bir az çağ geçtikten sonra Hakan Gül dikenini kendilerini uyandıran Prense verdi. Kırk gün kırk gece düğün dernek yaptılar. Yediler içtiler, dilediklerine erdiler,

BİTTİ

Bulmacada kazananlar

52 numaralı resimli bulmacamızda saklı bulunan arabaciyi doğru bulanlar arasından armağan kazananların isimlerini yazıyoruz:

Bir Şişe Kolonya Kazanan

İst. Tozkoparan Doktor Behar han daire no. 3 Rifat Sultani.

3 Aylık Abone Kazanan

Mersin Bakkallar çarşısında berber Muhittin vasıtasile Halit.

Bir Para Çantası Kazanan

İst. Kız Orta mek. no. 280 Medine.

Şekerleme Kazananlar
(Anadoluya kitap)

Kızıltoprak Kalamış cad. no. 4 Ayhan Üsküdar, M. O. M. s. 2 A no. 192 Semiha, Trabzon Tatbikat ilk mek. s. 2 no 1 6 Feridun, Samsun Sakarya mek. s. 4 no. 209 Özbey, İst. Gedikpaşa Tiyatro cad. no 65 Nilüfer, Kasımpaşa Altıocaklar so. no. 32 Kenan, İst. Tophane Boğazkesen cad. Bostancı sok. no. 4 çorapçi Fethi.

Bisküit Paketi Kazananlar

Fatih 11 inci ilk mek. s 2 no 232 Neclâ, Beyoğlu İtalyan mek. no. 157 Nurettin, İst. Erkek lisesi s 3-A no 960 Kemal, Zonguldak Namık Kemal mek. s 5 no. 110 Nuri, Trabzon Tatbikat mek. s. 4 no. 13 Süheda, İst. Dumlupınar Ş. Y. mek. no. 111 Göltekin, Haydarpaşa Valdebağ Preva sanatoryomunda Erdoğan, Bursa Nilüfer ilk mek. s 4 no 17 Melek, İst. Hayriye lisesi s 6 no 198 Süreyya, İst. Erkek lisesi s. 1 A no. 153 Muharrem.

Birer Kakao Kazananlar
(Anadoluya Kitap)

İst. Müsevi lisesi no. 315 Avram, Samsun İstiklâl mek. s. 5 no 241 Sabiha, Fatih Saraçhanebaşı Nefer sok. no. 23 Kemal, Ankara Leblebici mah. no. 8 Sait Ali, Kuzguncuk posta yolu no. 167, Balıkesir Erkek orta mek. s 2 A no. 329 Ahmet, Topkapı 31 üncü ilk mek s 4 A no. 77, Kurtebe, Ankara Yenişehir Akaretler cad. no. 21 Faruk, Topkapı Fatma Sultan mah. no. 39 Kıymet, İst. Aksaray 45 inci ilk mek s 5 2 no 313 İlyas Sami, Kütahya lise si s. 2-13 no. 112 Mustafa.

SON

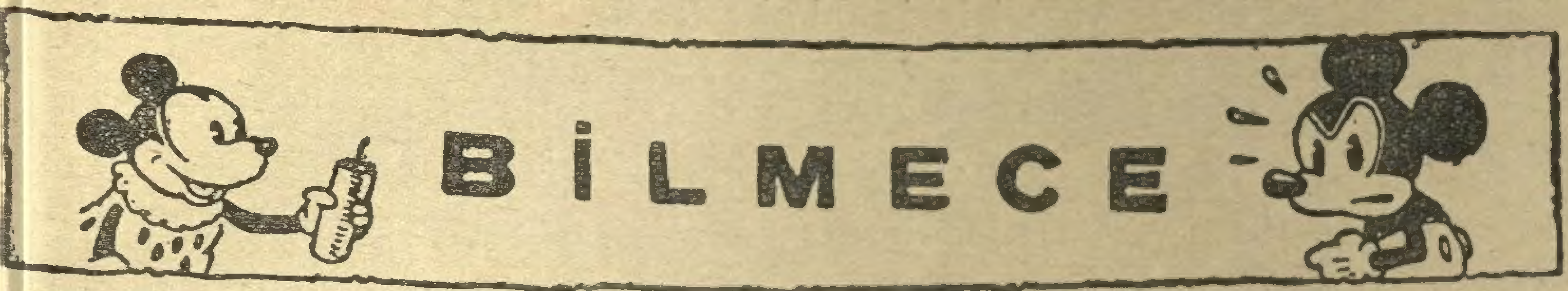

Bildirmece-3

Bu haftaki bilmecemiz kelimelidir. Hal varakalarına aşağıdaki kuponu ilâve ederek (*İst. posta kutusu 617 A F A C A N gazetesi 3 üncü bilmece memuru)* adresine 3 hafta içinde gönderiniz.

Yalnız soldan sağa doğru:

1— Evlerin çatısında bulunan büyük balkon.

2— Eğlence yerlerinden biri.

3— Küçük bir deniz vapuru.

4— Trakyada şirin bir vilâyet

5— Sizlere verilen bir isim.

6— Geyiğe benziyen bir hayvan.

1	T	A	R	A	S	A
2	S	İ	N	E	M	A
3		A		A		
4	E	D	İ	R	N	E
5	T	A	L	E	B	E
6			R		C	

ARMAĞANLARIMIZ

Birinciye: Bir lâstik matbaa takımı

İkinciye: Bir kilo sütlü çıkolata

Üçüncüye: 6 aylık Çocuk Sesi abonesi 100 üncüye kadar ipekli mendil, Dolma kalem ve başka değerli armağanlar verilecektir.

Bilmecede Kazananlar

109 numaralı kelimeli bilmecemizin halli: Ok- Ki- Kayık- Usanç- Ara- Araba- Kazan - Oku - Ayak - Kasa - Ra- Yaramaz- Kına - Ba - İkç - Kaan - idi. Doğru yapanlar arasından armağan kazananların isimlerini yazıyoruz:

Büyük Bir Album Kazanan

Ankara Gedikli Kç. Zb. mek. devre 4 no. 130 Kâmil.

Bir Dolma Kalem Kazanan

İst. Kıztaşı pazaryeri sok. no. 73 Bedia Mustafa.

Bir Kutu Bisküit Kazanan

Üsküdar Boyacı sok. no. 33 Aziz.

Birer Limon Sabunu Kazananlar

(Anadoluya kitap)

İst. 11inci ilk mek. s. 5 no. 187 Mustafa, Üsküdar orta mek. s. 1-A no 441 Ali, Bursa orta mek. s 2-B no 69 Necati, Ankara Necatibey mek. s 3 Şerefnur, İst. kız lisesi no. 818 Ülkü, Samatya Hacıkadın cad. no. 33 Saime.

Birer Çikolata Kazananlar

(Anadoluya kitap)

Macka Normanlı apart. 1 inci kat Fahir Avni, Konya ihtisapta bakkal toscu Ahmet oğlu Hüseyin, Gaziantep mahkeme başkâtibi Taha oğlu Cemal, Beyoğlu Esayan ilk mek. s 2 Jake Krikoryan, Kadıköy Talimhane sok no 6 Tarik, Edirne Tahmiste keresteci Cafer vasıasile Osman, Beyoğlu 1 inci ilk mek. no. 417 Natan, Kütahya lisesi s 2-B no. 236 Cemal, Beyoğlu 21 inci ilk mek. s. 2 no. 178 Tevfik, Beyoğlu 38inci ilk mek. s. 3-B no 250 Nehar.

Hikâye Kitabı Kazananlar

Beyoğlu Müsevi lisesi s. 5 no 169 Avram, İzmir erkek muallim mek. s 2-A no. 264 Mehmet, Çanakkala Cumhuriyet mek. s. 3 no 12 Musa, Kabataş erkek lisesi s 1-B no 1003 Haydar, Beyoğlu 44üncü ilk mek. no 112 Nazif, İst. Pertevniyal lisesi s 4-E no 105 Hüseyin, Zonguldak orta mek. s 1-1 no. 379 Fikret Cemal, Bursa Yeşilde Külhane sok. no. Halide, Fatih Sofular cad. no 94 Hüsnü. İstanbul erkek lisesi s 1-A no 45 M. Sabri, İst. Yeninesil İlk mek. s. no. 14 Rezan, İst. 42 inci ilk mek. no. 317 İhsan, Antalya lisesi s 2-E no 258 Turan, Kırklareli Koca Hıdır mek. s 5 no 201 Nezihi, İst. kız lisesi no 451 Hayriye, Işt. 23üncü ilk mek. s 3-A no 66 Vedia.

Çiçek Kartı Kazananlar

İst, Yeşilköy Saadetli sok. no. 38 Agop, Büyükada Pervane sok. no 2 Hıfzı, Edremit Hekimzade mah. tüccar hafız Muharrem oğlu Hasan, Ankara Mimar Kemal mek. s 2 no 570 Tali, Bursa erkek orta mek. s 3 no. 194 Salih, İst. Fatih Nişancasında Oğuz Sadi, Zonguldak orta mek. no. 459 Halit, İst. Gelenbevi orta mek. no 121 İzzet, İst. Cerrahpaşa Hasekikadın no 16 Hüsniye, Zonguldak Gazi M. Kemal mek. no. 91 Sadık, İs. Hayriye lisesi s 7 no. 128, İst. Cerrahpaşa Külhan sok. no. 31 Hikmet, Fatıh 13üncü ilk mek. s 4 no 500 Mahmut, Konya Hükûmet cad. bakkal Ömer oğlu Necati, İst. Fatih Çarşamba no 2 Muzaffer, Ankara Gazi ilk mek. s 2 no 468 Gönül.

SON

DİKKAT

Bilmece ve Bulmacadan kazandığınız hediyeleri her perşembe günleri saat 13 den 17 ye kadar matbaamıza uğrayarak alabilirsiniz. Anadolu hediyeleri de üç hafta zarfında adreslerine gönderilir.

Değerli armağan kazananlar

Soldan sağa:

İst. Fatih 13 üncü ilk mektep sınıf 5-2 Gülsüm Hanım bir tablet çikolata, Kütahya posta ve telgraf müdürünün oğlu Burhan Bey 3 aylık Afacan abonesi, 3— Şehremini Tatlıpınar caddesi numara 35 Gönülcan Hanım Afacandan 5 defa armağan kazanmışlardır.

Bilmece kesiği - 3

Sayısı 5 Kuruştur.

AFACAN

Perşembe günleri çıkar

Gülünçlü Çocuk Gazetesi

Yıl:3 Sayı 3 Perşembe 6 Birinci Kânun 1934

Genel yazı işlerine bakan: *MEHMET FARUK*

Yıllığı :	250 kuruş
Altı aylığı:	125 kuruş
Üç aylığı:	75 kuruş

İşlere bakılan yeri
İstanbul – Cağaloğlu yokuşu 40 numarada Ülkü matbaası.
Telefon : 22895

Pire Nurinin Yaramazlıkları No. 3

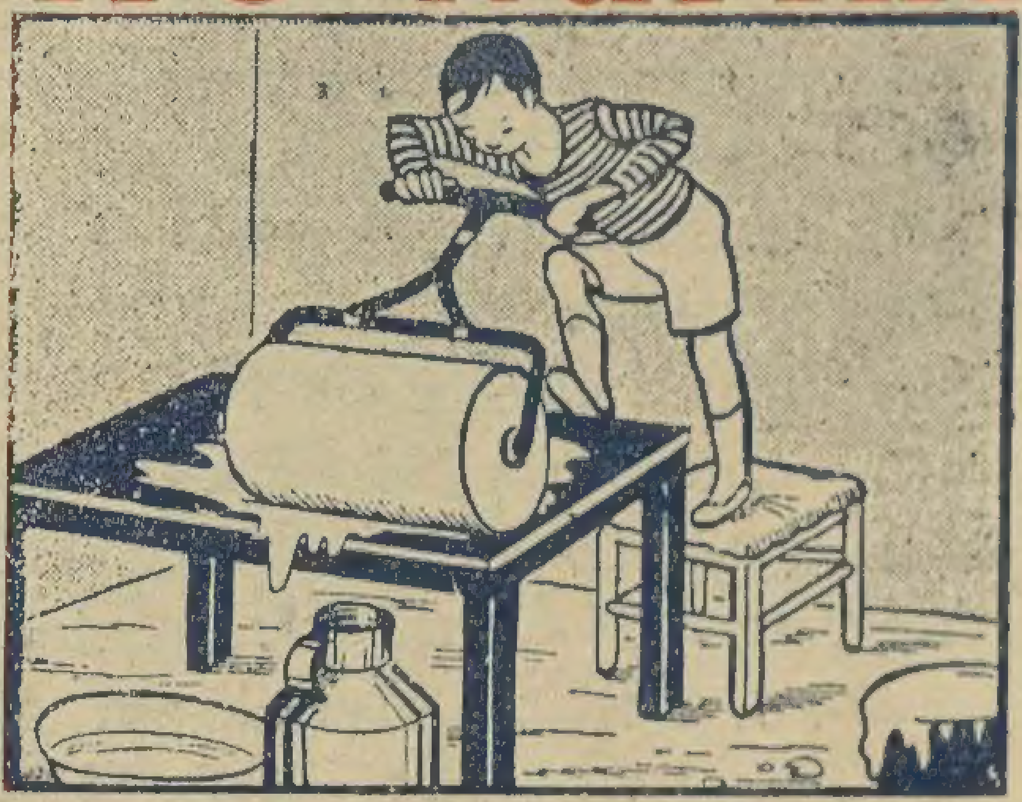

16 — Pire Nuri anıkladığı hamuru bir yufka yapmak için gitti. Bahçeden yuvarlak merdaneyi aldı, hamurun üstünden gezdirmeğe başladı. İstiyordu ki armağanı çok güzel bir nesne olsun.

17 — Sonra tırmığı da getirdi. Tostoparlak hamurun üstünde düzgün çizgiler açmak için tırmığı gezdirmeğe başladı. Pire Nuriye yaptığı bu işi sorarsanız pek iyi, pek güzeldi.

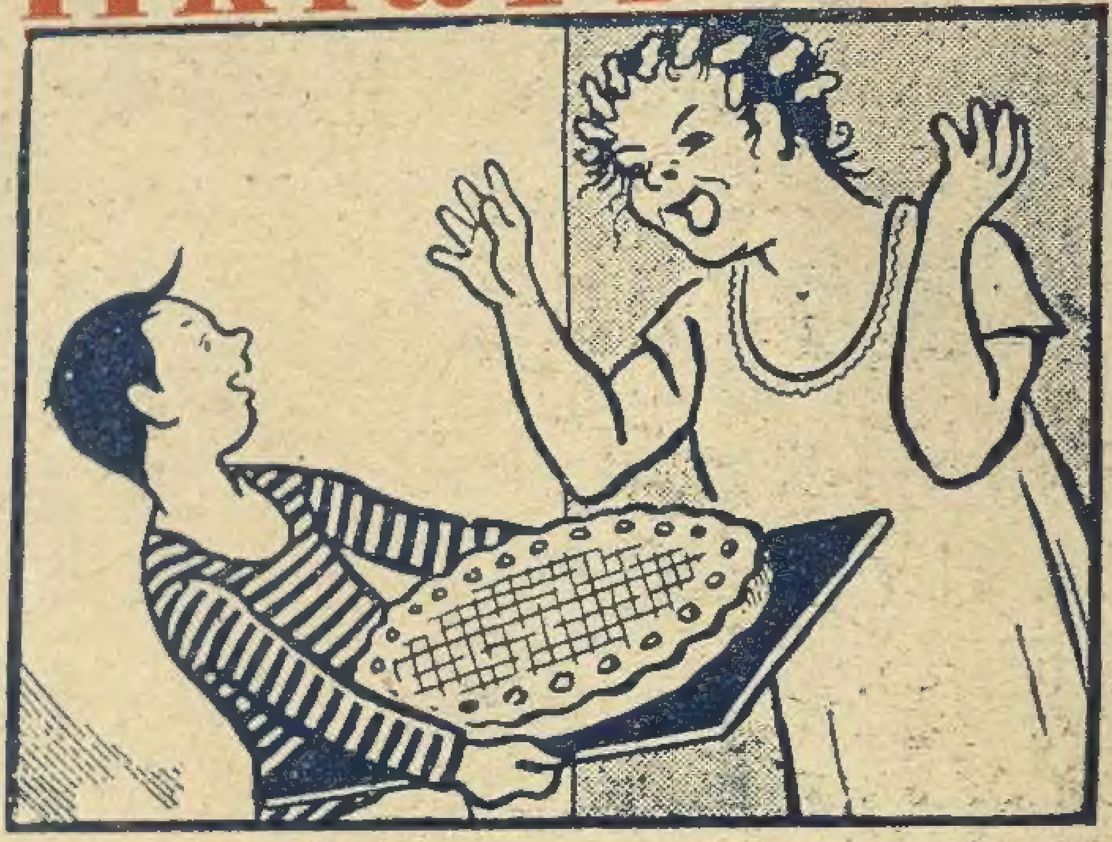

18 — Sonra tepsiyi aldı, düğün için süslenen halasının odasına koştu. Bayan hâlâ öyle sevindi, öyle sevindi ki Pire Nuriye: "Güzel Nuriciğim, elinden ne güzel pasta yapmak geliyormuş.,,

19 — Bayan hâlâ, pasta fırında pişinciye kadar öyle süslendi, öyle süslendi ki hiç sormayın. Aynanın karşısında saçlarını düzeltiyor, elinde tuttuğu gülü nasıl takacağını düşünüyordu.

20 — Süslenme bitince şapkasını da başına geçirdi. Pire Nuriye de bayramlık güzel urbalar giydirdi, bir hasır şapka getirdi, sonra yepyeni bir çift beyaz eldiven de armağan etti.

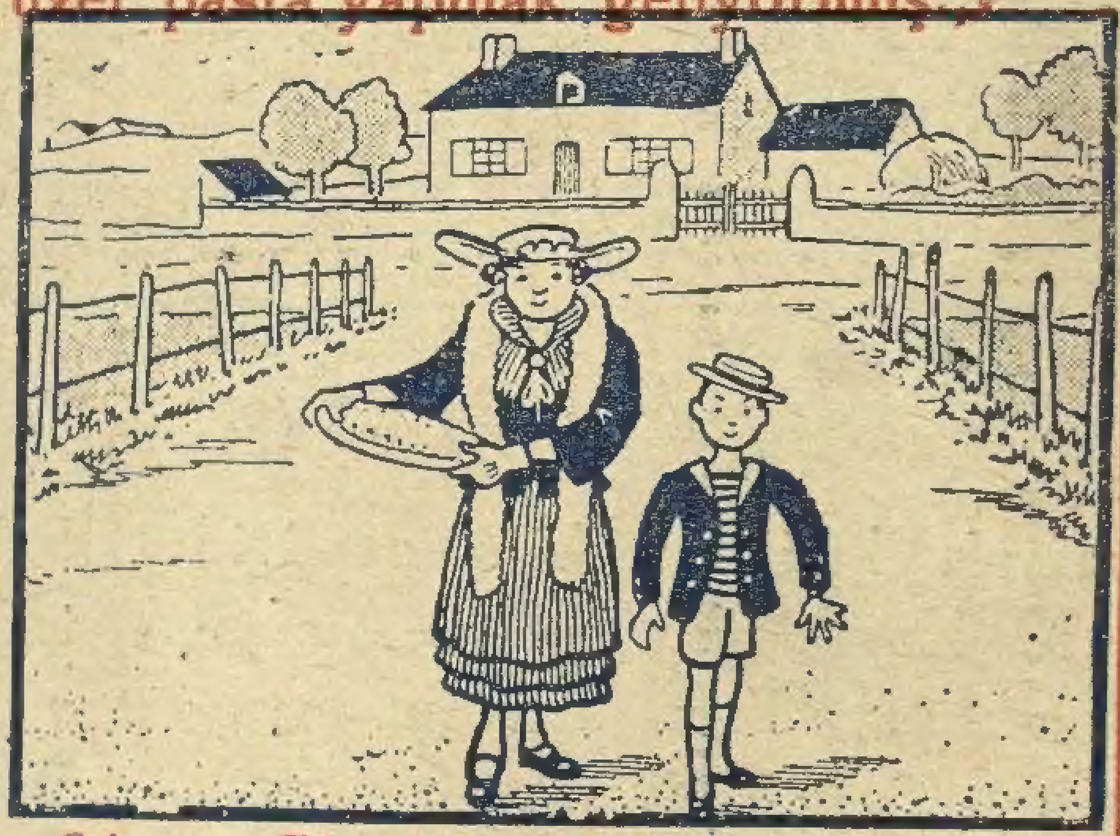

21 — Şimdi ikisi de güzelce anıklanmışlardı. Evden yola çıktılar. Pire Nurinin kurumuna diyecek yoktu. Halası siniyi almış, götürüyordu. Böyle güzel bir armağanı ne çok kıvanç uyanıracaktı.

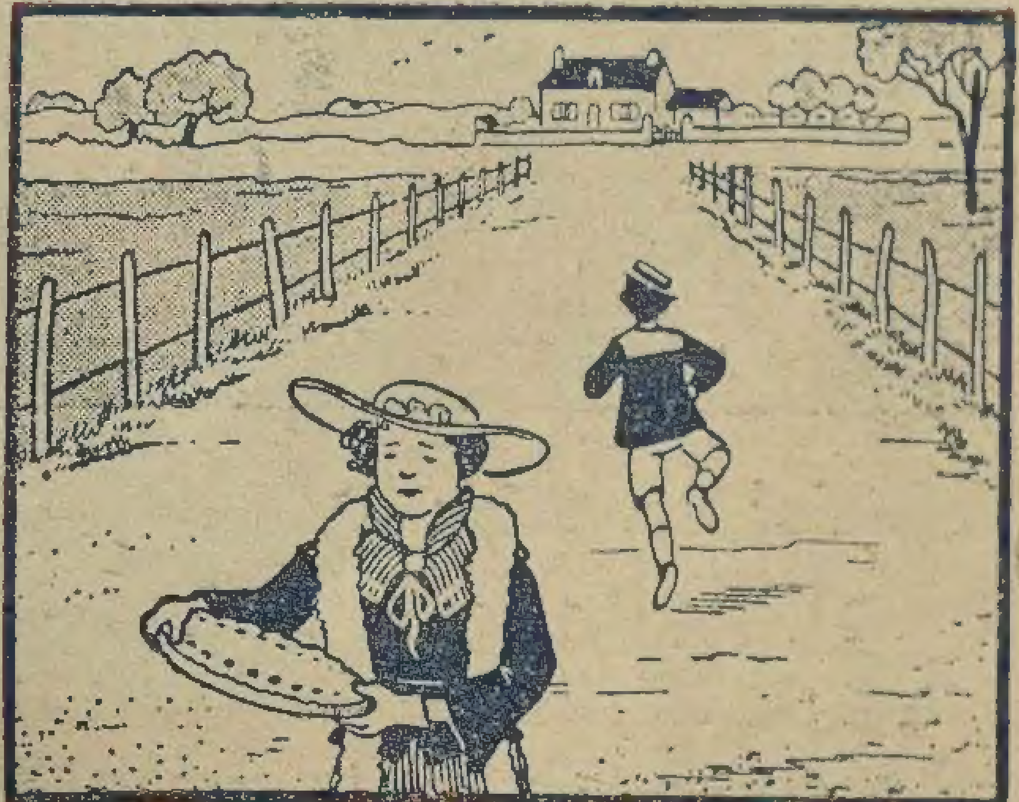

22 — Yolda giderken halası birdenbire: " Nuri, diye bağırdı. Sanıyorum ki ahırın kapısını kapamağı unuttum. Aman, çabucak geriye dön de kapıyı kapa, tayımız neredeyse dışarı çıkar, koş.

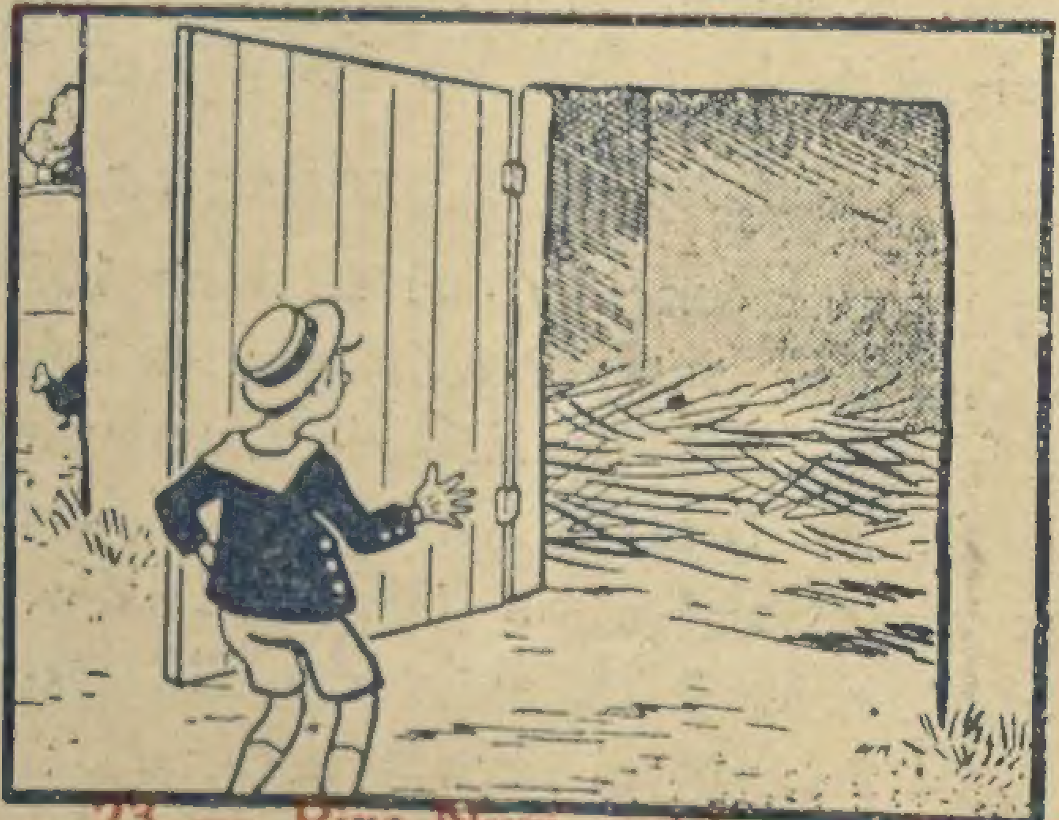

23 — Pire Nuri, yıldırım gibi geriye döndü; doğru çiftliğe gitti, ahırın kapısını gerçekten açık buldu. Tay da orada yoktu. Halasının dediği çıkmıştı. Tay da ahırdan kaçmıştı.

24 — Pire Nuri ahırdan bahçeye koştu. Tay bahçede lahanaların arasında koşuyordu. Birdenbire parmaklıktan atlıyarak tarlalara daldı ve onu yakalamak için koşmağa başladı. (Sonu var)